PI
1646

P.e.-19.080

SCENA și ECRANUL

Zenaida Palli — Carmen — și Garbis Zobian — Don José — în opera „Carmen" de Bizet.

Coperta 1: Pușa Niculescu (Ioana), Ion Cotovelea (Mihu) și Stere Popescu (Calistrat Ghinea) în baletul original „Haiducii" de Hilda Jerea.

Teatrul Național
I. L. Caragiale
Sala Studio

Omul cu mîțoaga

Matei Alexandru — (Chirică)
și Draga Mihai — (Fira)

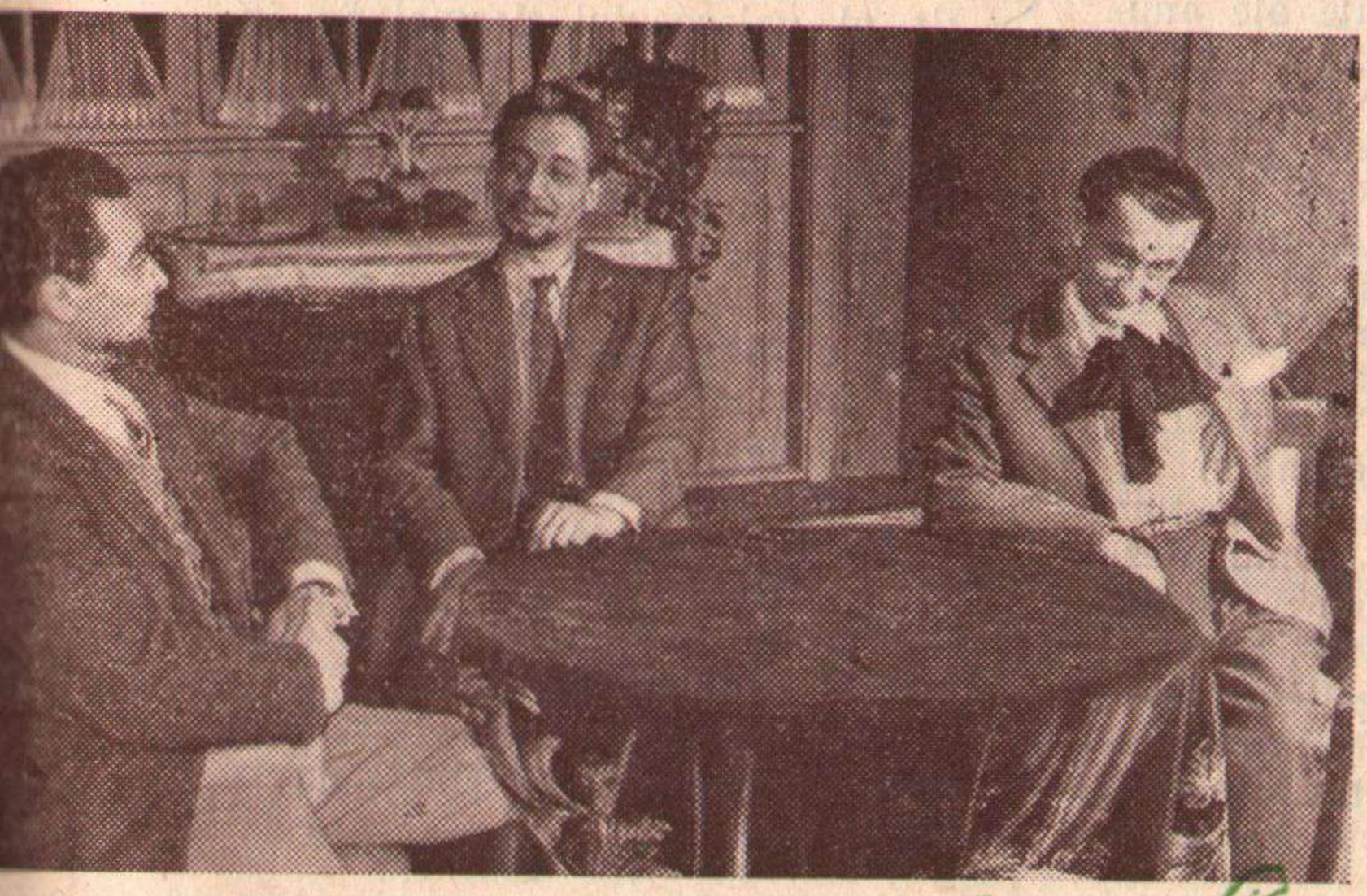

Geo Barton (Nichita), Matei Alexandru (Chirică) și Gr. Vasiliu Birlic (Varlam)

Geo Barton (Nichita) și Maria Botta (Ana)

f.e. 190.080

Teatrul Național
„I.L. Caragiale"

Vă prezentăm un „nou" SHAW

Nu-l căutați în fotografia de pe această pagină, dragi cititori! Pentrucă nu noi vi-l prezentăm pe „noul" Shaw ci ei, actorii și regizorii pe care îi vedeți mai jos și pe care desigur îi cunoașteți.

I-am descoperit într-un ungher ascuns, într-unul din foaierele teatrului, în toiul repetițiilor. Sînt abia la începutul muncii; dar lucrează cu rîvnă, cu entuziasm pentruca în primele zile ale anului 1957 să vă prezinte „noul" Shaw. „Nou"?! — veți întreba Dvs cu aceeași mirare cu care am cerut și noi explicații.

„Nou"! — ne-au răspuns zîmbind cei doi regizori ai acestui spectacol „coupé", Dina Cocea și I. Cojar. Nu vă speriați, e același „G.B.S." pe care îl știți. Dar piesele pe care le prezentăm publicului bucureștean — „Doamna neagră din sonete" și „Omul destinului" — „urcă" pentru prima oară pe scenele noastre".

Odată cu ele — putem completa noi — spectatorii vor avea prilejul să cunoască unul din cele mai interesante aspecte ale operei dramatice a lui Shaw: este vorba despre concepția sa asupra rolului eroilor în făurirea istoriei. Cu surprindere dar mai ales cu amuzament — vă asigurăm dragi cititori — veți întîlni în cele două spectacole un împărat — Napoleon — și o regină — Elisabeta — coborîți de pe soclul pe care îi cocoțase convenția romantică.

Spiritul, verva, sarcasmul ascuțit al valorosului dramaturg învestmîntă aceste personagii în trăsăturile lor omenești și astfel cu mai multă ușurință veți putea recunoaște slăbiciunile și defectele — umane și ele — ale acestor „eroi".

— Ei bine, și mai departe? ne veți întreba.

Din păcate, mai mult nu vă putem împărtăși deocamdată.

Cei doi regizori ne-au făcut un semn discret pe care noi l-am interpretat într-un fel foarte clar: „Avem atîta treabă!!!..."

I-am înțeles, pentrucă — așa cum vă spuneam — sînt abia la început...

Ştefan Ciobotăraşu, Jules Cazaban şi Ion Manta la repetiţii...

TACHE,

Lumea eroilor lui Victor Ion Popa e bună, bună de pus la rană. Aproape neverosimil de bună. Ea se învîrte însă în sfera posibilului. In definitiv dece n-ar fi bună? Din cauza multor deprinderi vechi rămase în conştiinţa oamenilor? Popa le scoate binişor din sufletul eroilor săi — aşa cum scoţi mîţa din sac, şi învaţă spectatorul să procedeze la fel.

Eu joc pe Tache. Voi căuta să îmbin în Tache unele calităţi sufleteşti ale poporului nostru, mai ales azi cînd problema discriminărilor s-a rezolvat în sensul unei convieţuiri constructive şi paşnice între toate naţionalităţile patriei noastre.

ŞTEFAN CIOBOTĂRAŞU

Janke,

Mă apropii cu emoţie şi cu grijă de rolul lui „Janke" din piesa regretatului şi bunului meu prieten Victor Ion Popa, piesă care a luat fiinţă sub ochii mei şi la a cărei naştere am asistat.

In 1932 am făcut parte din prima distribuţie a acestei piese, cînd rolul meu de astăzi îl juca marele actor G. Timică.

Mă apropii cu grijă şi emoţie, din respect pentru acest rol şi mai ales din preţuirea pe care o am pentru cei doi dispăruţi, autor şi interpret, Victor Ion Popa şi G. Timică.

JULES CAZABAN

şi CADÎR

Cadîr, înţeleptul, filozoful Cadîr pe care mă pregătesc să-l interpretez încercînd tot timpul un sentiment de adîncă duioşie, spune undeva...
„... Creştin ...Ovrei... Mahomedan, tot una estem"
Eu, din toată inima mea, aşa doresc să fie!

ION MANTA

Teatrul Municipal

Teatrul Armatei

Femeia îndărătnică

Comedie în 5 acte de W. Shakespeare

Vorbind despre comedia „Femeia îndărătnică" criticul sovietic A. Anix spunea între altele: „Femeia îndărătnică" face parte dintre piesele cele mai jucate ale lui Shakespeare. Caracterele comice ale personajelor puternic conturate, ascuțimea situațiilor de farsă, acțiunea legată, replicile amuzante... toate aceste trăsături asigură piesei un succes neîndoielnic... Totuși simplitatea acestei comedii este numai aparentă. In realitate, ea aparține pieselor care cuprind în ele contraziceri complicate și greu de rezolvat. Dacă publicul spectator găsește că totul e limpede, regizorul și actorii care realizează piesa întîmpină o serie de nelămuriri care se cer clarificate".

Am verificat justețea acestor observații în mijlocul colectivului artistic de la Teatrul Armatei care pregătește vestita comedie a lui Shakespeare și pe care l-am găsit în toiul lucrului. Interpreții ca și colectivul de regie muncesc cu deosebită seriozitate și rîvnă pentru realizarea unui spectacol care să respecte cu fidelitate adevăratele intenții ale autorului: „autenticul" *conținut de idei al comediei precum și „reala" individualitate a personajelor.*

Am subliniat într-adins acești termeni, de oarece convorbirea cu regizorul artistic al piesei, George Rafael, ne-a relevat tocmai acest fapt:

„Shakespeare — ne spune tov. Rafael — făuritorul atîtor chipuri de femei pline de energie și noblețe sufletească (vezi Ofelia, Julieta, Portia, Cleopatra etc.) nu putea să vadă în femeie o „scorpie" care trebuie îmblînzită cu biciul. — Textul comediei „Femeia îndărătnică" oferă destule motive pentru a vedea în Katerina un om plin de demnitate, nu rea din născare ci înrăită, „a dracului" cu bună știință, pentru a se apăra în felul acesta de riscurile unei căsătorii mercantile, corespunzînd dorințelor și concepțiilor tatălui ei.

Indărătnicia ei capitulează în fața lui Petruchio, nu din pricina inferiorității sale față de forța fizică sau aparenta brutalitate a acestuia. Ea descoperă dincolo de apucăturile sale ciudate de zurbagiu cabotin, tocmai acele însușiri prețioase către care năzuiește: forța de caracter, personalitatea, inteligența plină de farmec și umor și mai presus de toate: dragostea, în fața căruia Katerina și Petruchio sînt egali, fericiți și deopotrivă de îmblînziți.

Doi oameni ai renașterii, mîndri, puternici și îndrăgostiți; în felul acesta vor apărea pînă la urmă eroii principali ai acestei comedii de tinerețe a lui Shakespeare, în spectacolul Teatrului Armatei"

Așa cum vă închipuiți, dragi spectatori, după o introducere atît de promițătoare am urmărit cu un interes sporit fazele repetiției. Iat-o pe Katarina (Ninetta Gusti) intrînd în scenă în actul I. Nu e atît de înrăită, de sălbatecă și certăreață, pe cît pare. Atitudinea ei afirmă cu tărie că nu vrea să schimbe constrîngerea la care o obligă principiile învechite ale tatălui său, pe cătușele unei căsnicii în care să nu fie decît o roabă a soțului. Este isteață, plină de bun simț, independentă, dorește să-l cunoască și să-l iubească pe cel care îi va fi soț și nu să primească orbește pe unul din pretendenții oferiți de tatăl ei. Pare încăpățînată, dar nu e decît hotărîtă să dispună singură de propria ei soartă.

Și iat-o acum în fața lui Petruchio (G. Demetru) în actul II. Petruchio este omul vesel, plin de viață, clocotind de energie, caracteristic epocei generoase a Renașterii. Nu are de gînd să o tiranizeze pe Katarina. Din clipa în care o vede este cucerit de frumusețea, deșteptăciunea și puternica ei personalitate. Dar cu toată energia de care se simte capabil, dorește s-o facă să respecte personalitatea și autoritatea soțului.

Cît de subtil este procedeul său se poate vedea din chibzuința cu care se pregătește s-o întîmpine:

„Da, da, să vină. O aștept aici.
Am s-o poftesc în felul meu. De țipă,
Eu am să jur că glasu-i e mai dulce
Decît acela al privighetorii.
Și de se-ncruntă-i spun că ochii ei
Mai limpezi sînt ca roua dimineții
Iar dacă tace și nu scoate-o vorbă
Eu îi voi lăuda vioiciunea.
Și îi voi spune că vorbește-ales.
De mă gonește îi voi mulțumi
Că-ngăduie să mai rămîn cu ea.
De-mi spune că nu vrea să se mărite,
Voi hotărî chiar ziua nunții noastre.
Iot-o! Curaj, Petruchio! Vorbește!..."

Schițe de costume: Mircea Marosin

Fără îndoială că am putea să vă împărtășim și alte interesante aspecte de la această întîlnire cu „femeia îndărătnică". Sîntem însă siguri că în curînd — odată cu premiera spectacolului — o veți întîlni și Dvs. pe această „îndrăcită" eroină, plină de farmec și neprevăzut.

Şi totuşi aşa s-a întîmplat. O să vă vină greu să mă credeţi, pentru că astfel de lucruri nu ţi se întîmplă în fiecare zi, dar am să vă povestesc totul aşa cum a fost.

Ştiţi cum stau lucrurile cu meseria de reporter : iei carneţelul şi porneşti „după noutăţi" prin teatrele Capitalei. Aşa am şi făcut. Intrebi, vezi, afli, notezi. Şi cum spuneam, tot umblînd, poposesc într-una din sălile de teatru.

George Manu (Insp. Mc. Dowell), Iurie Darie (O'Brien) şi Liviu Ciulei (Insp. Grenn)

Dau să intru... cînd mă trezesc că cineva îmi pune mîna pe umăr.

— Dumneavoastră ?

— Am venit pentru... informaţii.

— Interesante ?

— Sper...

— Dacă-i aşa, mergeţi cu mine...

Merg. E cam întuneric. Străbat nişte culoare, urc nişte scări, iar culoare şi mă trezesc într-o încăpere întunecoasă, sumar mobilată. La un birou, doi oameni aplecaţi asupra unor hîrtii. In odaie, alţi trei bărbaţi ; unul fumează nervos, altul se plimbă clătinîndu-se ca un om care a băut, celălalt aşteaptă, copleşit parcă de o mare tristeţe. Pe semne au venit înaintea mea. Mă aşez pe un scaun, scot carneţelul...

— Steve Deshilds !

Omul care pare că a băut se apropie de masă. Unul din cei doi, ridică încet privirea dintre hîrtii şi-l priveşte cu atenţie.

— „...de la cine ai aflat că soţia D-tale a murit ?

— De la cine... ce tot spui ? Vivian e moartă ?

Incremenesc. Carneţelul îmi scapă din mîini şi odaia începe să se clatine cu mine. Ca prin vis prind frînturi de vorbe : „Cauţiune... semnătura... 20.000 de dolari... asasinată... un amant... companie navală... automobilul galben...".

Mă trezeşte o voce aspră, rea.

— Jeffry O'Brien !

Tînărul cu figura tristă porneşte încet spre masă.

— „Hello Mr. O,Brien. Numele meu este Mc Dowell ! Luaţi loc !".

Nu-mi place figura acestui Mc Dowell. Trebuie să fie un om fără inimă. Tînărul are pesemne aceeaşi impresie pentru că se aşează copleşit de teamă.

— „Ştim aproape tot, d-le O'Brien ! Daţi-mi vă rog, cheia. Şi aşa n-o să mai aveţi nevoie de ea. Aşa... mulţumesc... Deci, cît aţi rămas aici ? Pînă la şapte dimineaţa, nu ? Povestiţi liniştit. Discreţia Dvs. nu-i mai foloseşte d-nei Deshilds. A fost ucisă ?".

— „Ucisă ? Cum asta ucisă ?".

Hotărît lucru, trăiesc un coşmar. Trebuie să scap cît mai repede de aici. Cît mai repede. Mă ridic. Dar mîna cu care am mai făcut cunoştinţă, mă aşează — blîndă dar fermă, la loc, în timp ce o voce îmi susură la ureche :

Chiril Economu (Adamo), George Manu (Insp. Mc. Dowell) şi Liviu Ciulei (Insp. Grenn).

— Crezi că aşa merge? Şi informaţiile?! Crezi că-l duci pe sergentul Eddie Collins?

Mă uit la carnetul de reporter. L-aş face bucăţele. Din pricina lui... din pricina lui. Şi dacă voi fi acuzată de crimă? O să afle redacţia, familia. Ce scandal!

Intre timp interogatoriul tînărului care răspunde la numele de Jeffry O'Brien a luat sfîrşit. Mc Dowell îi recomandă:

— „Puteţi pleca, dar nu părăsiţi locuinţa"...

Dumnezeule, dacă şi eu păţesc la fel? Ce mă fac? Eu am muncă de teren!

Şi iarăşi strigătul care mă îngrozeşte.

— Mr. Adamo!

Mr. Adamo se apropie şi interogatoriul începe. Imi stăpînesc spaima şi ascult. Dl. Adamo ăsta trebuie să fie o canalie fără pereche, dacă ar fi să judec după ce aud: e proprietarul unei companii navale. Posturile de căpitan pe vasele sale se capătă în schimbul unei cauţiuni care atinge nu mai puţin de cinci cifre. Înşeală pe toată lumea, excrochează pe toată lumea. Pare grăbit să plece pentru o treabă pe care o socoteşte foarte însemnată: înăbuşirea unei greve. E peste măsură de indignat că a fost „deranjat" pentru un asemenea „fleac": asasinarea unei femei. Şi ceea ce mi se pare revoltător este că inspectorul Mc Dowell, — acum ştiu că cei doi de la masă sînt inspectori de poliţie — au aerul să-i dea dreptate...

Gata! Mr. Adamo a plecat. Acum e rîndul meu. Nu mai aştept să mă strige nimeni. Mă ridic. Ce-o fi, o fi! Inaintez. Am să le spun că nu am nici un amestec, nici o vină. Ajung lîngă masă. Ridic privirea... Ce-i asta? Pe oamenii aceştia îi cunosc. Ii cunosc bine. Liviu Ciulei, George Manu, alături Dem Savu. Strig din răsputeri:

— Ce e cu voi? Ce căutaţi aici?

— Pe ASASIN — îmi răspund toţi într-un glas.

O perdea groasă, cenuşie mi se lasă peste ochi, mă clatin şi...

. . . . . .

O nu, nu e ceea ce credeţi! Unde aţi mai văzut Dvs. un reporter de teren leşinînd? Perdeaua cu pricina, era cortina... Cortina care se lăsa anunţînd sfîrşitul repetiţiei.

— Totuşi, mă veţi întreba şi pe drept cuvînt — cine-i ASASINUL?

Asta veţi afla foarte curînd în noua piesă a dramaturgului german Hans Lucke:

CIRCUITUL ÎNCHIS

La studioul actorului de film „C. Nottara"

EVANTAIUL DOAMNEI WINDERMERE

Piesă în 4 acte de Oscar Wilde

1892. Două evenimente de însemnătate excepțională au marcat viața teatrală a Londrei în acel an: reprezentarea celor dintîi piese ale unor tineri scriitori — George Bernard Shaw și Oscar Fingall O'Flahertie Wills, cunoscut mai ales sub numele de Oscar Wilde.

Dacă întîia piesă a lui Shaw — „Casele domnului Sertorius" — zmulgea zîmbete acre unora din „burghezii onești" ai Londrei, care-și vedeau practicele venale expuse sub focurile rampei, „Evantaiul doamnei Windermere" — prima piesă a lui Wilde — era parcă și ea anume făcută să supere urechile fine ale aristocrației londoneze. Și pe drept cuvînt! „Evantaiul Doamnei Windermere" aducea în scenă lumea aristocrației britanice cu moravurile ei, în care ipocrizia, imoralitatea, corupția, venalitatea, demagogia primau și predominau.

Iată-i pe toți eroii piesei învîrtindu-se în saloanele somptuoase ale lordului Windermere: lordul Windermere preocupat în primul rînd de „respectabilitatea" numelui său; — lady Marguerite Windermere terorizată de teama de a-și pierde soțul; lordul Darlington pe care nimic nu-l sperie mai mult ca gîndul că ar putea trece drept un om bun; ducesa Berwick și întreaga galerie de doamne Plymdale, Stuttfield, Jerbourgh care colindă saloanele și țes intrigi; lorzii Lorton, Graham, Dumby, Plaisy care-și plimbă unii cretinismul, alții plictiseala, ceilalți lenea și nepăsarea între baluri și cluburi, preocupați să șușotească, să petreacă și nu cumva să-și... păteze onoarea.

În viața acestor oameni „superiori" intervine un eveniment de seamă: apariția frumoasei doamne Erlynne. o femeie cu un trecut învăluit în mister.

Curînd lordul Windermere află că doamna Erlynne este mama Margueritei. Conștient că „distinsa" societate londoneză ar repudia-o pe Marguerite dacă ar afla că este fica unei aventuriere, el încercă să cumpere cu bani și cadouri tăcerea doamnei Erlynne. O acțiune pe care o va plăti scump, pentru că Marguerite crezîndu-se înșelată de soțul ei, pleacă de acasă, hotărîtă să fugă cu lordul Darlington.

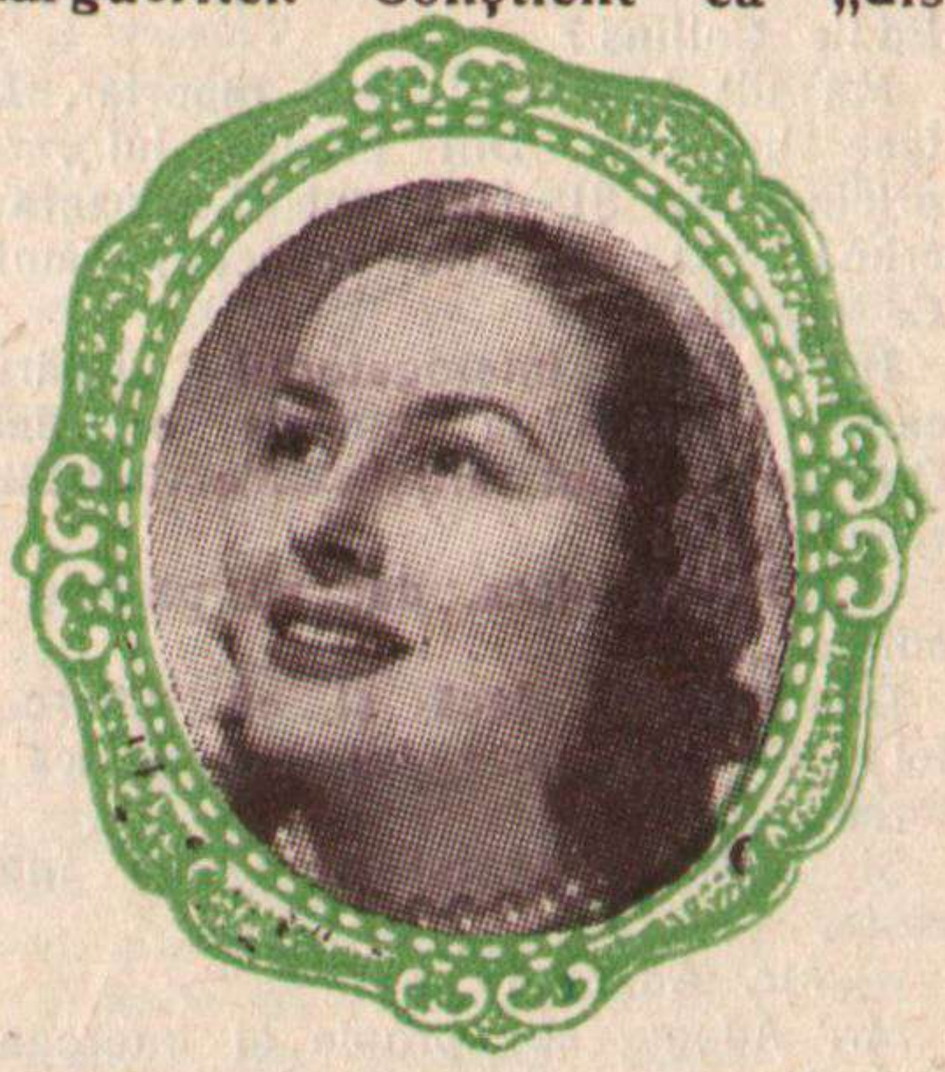

Maria Georgescu-Pătrașcu (Lady Windermere)

Scrisoarea prin care îi vestește soțului hotărîrea pe care a luat-o,

cade însă în mîna d-nei Erlynne. Vrînd să-şi împiedice fiica să facă un act necugetat şi nedrept, d-na Erlynne o urmează în casa lordului Darlington. Prea tîrziu însă: prietenii lordului Darlington, găsesc în salonul acestuia eventaiul pe care Lady Marguerite Windermere l-a uitat acolo. Totul pare pierdut. Dar pentru întîia oară D-na Erlynne înţelege că are datoria să-şi ocrotească fiica. Sacrificîndu-şi propria reputaţie, ea declară făţiş că a uitat acolo evantaiul pe care din greşeală l-a luat din casa Margueritei.

Lady Windermere este salvată. D-na Erlynne însă, repudiată de „onorabila" societate „ înaltă" a Londrei, va trebui să plece în străinătate pentru totdeauna. Nu înainte însă de a-şi spune părerea despre morala lumi care, judecînd-o după aparenţe — a condamnat-o: „Probabil că d-ta. Lord Windermere, ai dori să intru într-o mînăstire sau să mă fac infirmieră. E stupid din partea d-tale. În ziua de astăzi nici o femeie nu mai face astfel de lucruri, dacă e cîtuşi de puţin frumoasă. Singura consolare a oamenilor de azi, e plăcerea, nu căinţa. O femeie pocăită trebuie — înainte de toate — să se adreseze unei croitorese proaste — altminteri n-o crede nimeni. Şi îţi jur că nimic pe lume nu m-ar putea hotărî să umblu prost îmbrăcată. Prefer să dispar complet din existenţa voastră şi poate şi din morala voastră".

Ca şi în celelalte piese ale sale. „Soţul ideal" — „O femeie fără importanţă", — „Importanţa de a fi onest" — Wilde izbuteşte să prezinte în „Evantaiul doamnei Windermere" întreaga minciună pe care o cuprinde „puritanismul" înaltei societăţi. Sarcasmul criticii sale. virulenţa spiritului său atacă şi distruge falsa poleială a acestei lumi, lăsînd în faţa spectatorului imaginea adevărată, reală, a unei societăţi corupte şi descompuse.

Piesa „Eventaiul Doamnei Windermere" va fi reprezentată în curînd pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R. în regia lui Lucian Giurchescu.

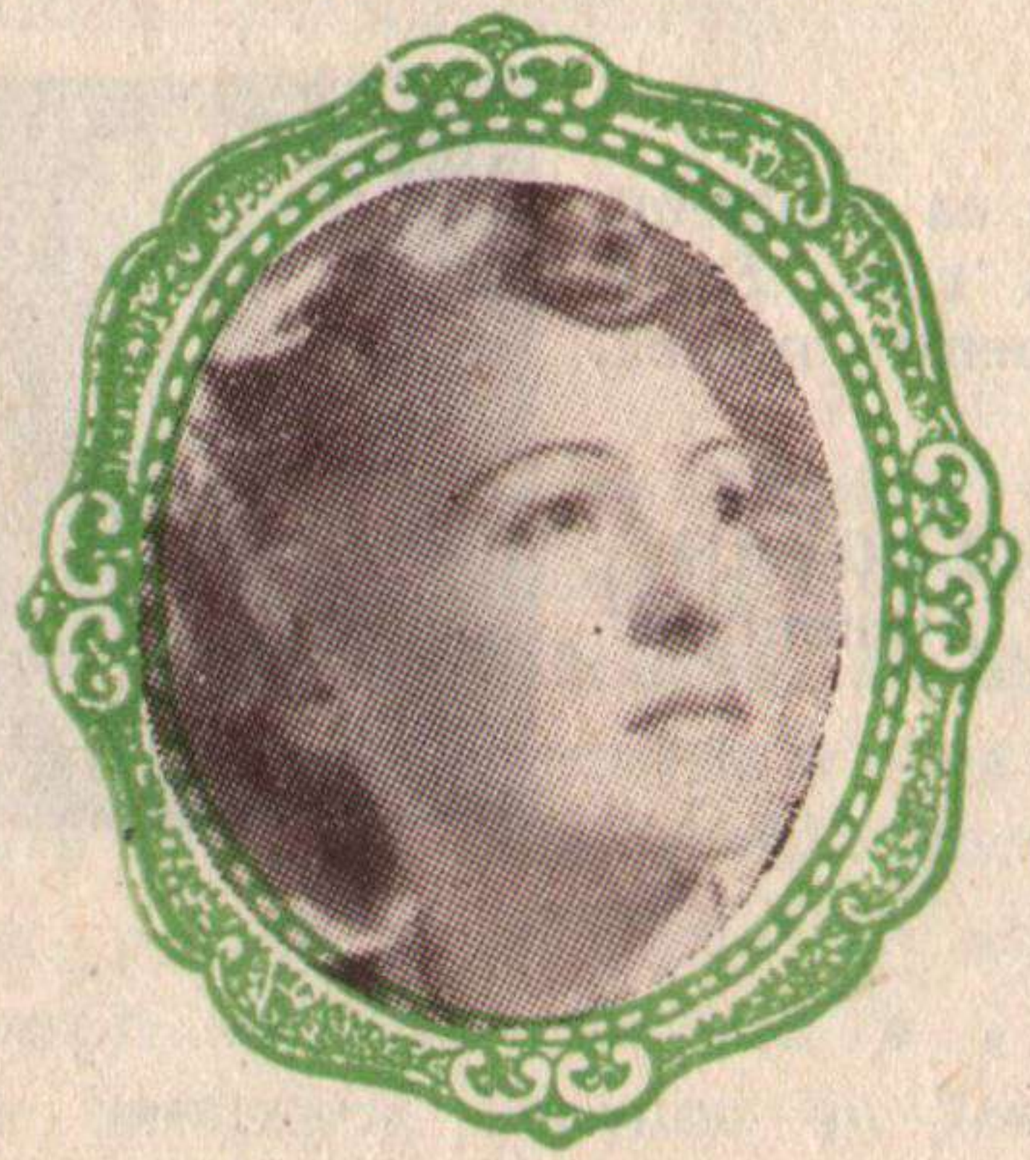

Eugenia Zaharia (D-na. Erlynne)

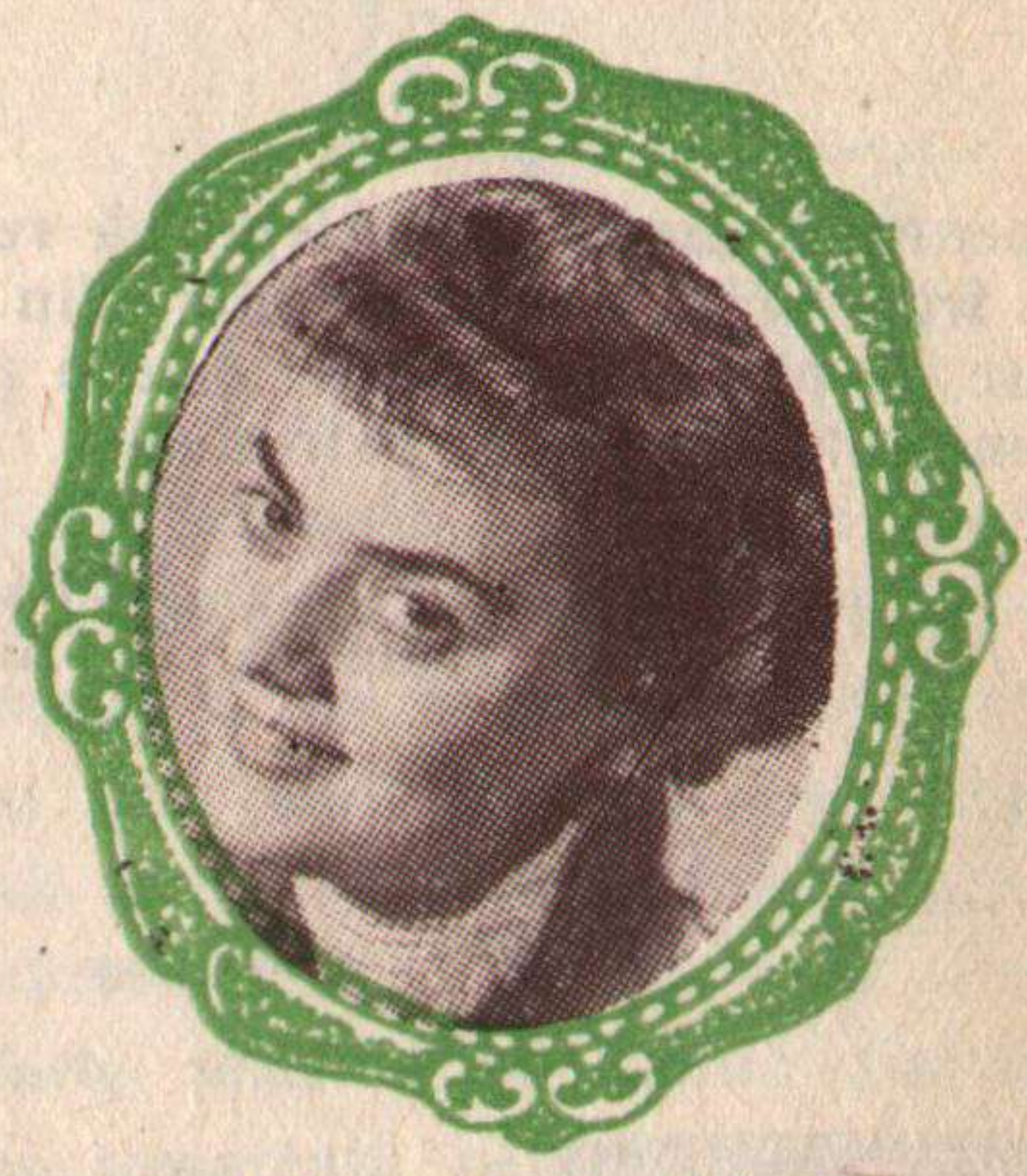

Zoe Anghel (Lady Windermere)

Teatrul
Muncitoresc C. F. R.

ANCHETA NOASTRA

Mi-a plăcut această piesă...

...pentrucă am regăsit în ea figura unui comunist vajnic, pe care greutăţile, piedicile nu-l descurajează. Este vorba de piesa „O chestiune personală“ de A. Stein. Piesa aceasta mi-a arătat încă odată că, în societatea socialistă, cinstea, curajul, demnitatea, sînt însuşiri de preţ, cu ajutorul cărora poate fi biruită orice piedică.

ION DRĂGAN, maşinist la secţia rotativă a Intreprinderii Poligrafice nr. 3.

...pentrucă am avut prilejul să recunosc în ea probleme şi frămîntări ale oamenilor din generaţia mea. Socotesc că piesa „La ora 6“ este o pledoarie pentru muncă, demnitate, cinste şi patriotism.

VERONICA MOLDOVAN
casieriţă la magazinul „Alimentara“ nr. 83

...poate pentrucă eroina principală a piesei „Doamna Calafova“ este o femeie — ca şi mine. Dar nu numai pentru asta. Am admirat curajul şi înţelepciunea acestei femei care, deşi trăieşte în „lumea bună“, înţelege că viitorul este al oamenilor care muncesc şi care cer în schimbul acestei munci, dreptul la o viaţă mai demnă şi mai fericită.

MINA PARASCHIV-gospodină

Violoncelistul francez Bernard Michelin, care ne-a vizitat țara pînă la 20 decembrie, este o personalitate artistică bine cunoscută în străinătate.

Turneele sale în S.U.A., America de Sud, Cehoslovacia, Spania, Belgia etc., s-au bucurat de o caldă apreciere a presei care l-a socotit drept unul din cei mai mari violoncelişti contemporani. Concertul de Schuman interpretat de Michelin cu acompaniamentul Filarmonicei „George Enescu" dirijată de George Georgescu, este una din lucrările care au contribuit din plin la popularitatea solistului.

VIAȚA DE CONCERT A CAPITALEI

Celebrul pianist german Gerhardt Pucheld, care este oaspetele țării noastre. a fost în ziua de 21 decembrie, solist al Orchestrei Simfonice Radio dirijată de Alfred Alessandrescu. Pianistul a interpretat Concertul nr. 3 în do minor de Beethoven.

Violonista Jeanine Andrade se bucură de o bună apreciere din partea publicului francez, ea dispunînd de un repertoriu bogat care cuprinde între altele Chacona pentru vioară solo și alte lucrări de Bach, Sonata a 7-a de Beethoven, Sonatina de Jean François, Sonate de Debussy și Tzigane de Ravel, precum și concertele de Mendelsohn, Dvorak, Sibelius, Mozart, Lalo. Primul concert a violoncelistei Jeanine Andrade a avut loc la 22/23 decembrie cu acompaniamentul Orchestrei Filarmonice „George Enescu", dirijată de Mircea Basarab.

In cadrul acestui concert a fost ascultată, în prima audiție, Simfonia a III-a de Roussel. Compozitor francez puțin cunoscut la noi în țară, Albert Roussel este unul din cei mai originali creatori din perioada postimpresionistă. Orchestrația sa foarte colorată și subtilă s-a făcut remarcată pentru prima oară în vestita lucrare „Ospățul paianjenului".

Simfonia a III-a a însemnat pentru publicul bucureștean cunoașterea unui nou aspect al creației lui Roussel și totodată a unei etape din dezvoltarea muzicii moderne.

Concertul a mai cuprins și „Jocurile din Bihor" de Constantin Silvestri.

Concert închinat sărbătoririi lui Al. Teodorescu

Primul concert-maestru al orchestrei filarmonice „George Enescu", profesorul Alexandru Teodorescu împlinește vîrsta de 60 de ani și totodată 40 de ani de carieră artistică. Ca solist concertist, ca animator al muzicii de cameră și mai ales ca susținător al grupului de coarde la primul pupitru al filarmonicei noastre, Alexandru Teodorescu și-a cucerit de mult respectul unanim al iubitorilor de muzică.

Concertul dat în ziua de 1 ianuarie de Filarmonica de Stat „George Enescu" sub conducerea lui George Georgescu, va fi închinat sărbătoririi lui Alexandru Teodorescu, care va interpreta ca solist concertele de vioară de Nardini și Beethoven.

Sergiu Comissiona

La 30 decembrie va avea loc concertul orchestrei Filarmonice de Stat „George Enescu", sub conducerea dirijorului Sergiu Comissiona — recent laureat al concursului internațional de dirijori de la Besançon.

Programul va cuprinde Simfonia a II-a de Beethoven, Concertul pentru pian de Glazunov — solist Alexandru Demetriad și Alborado del Gracioso de Ravel.

Concertul care va avea loc în ziua aniversării Republicii Populare Romîne, va începe cu Uvertura solemnă de Mihail Andricu.

★

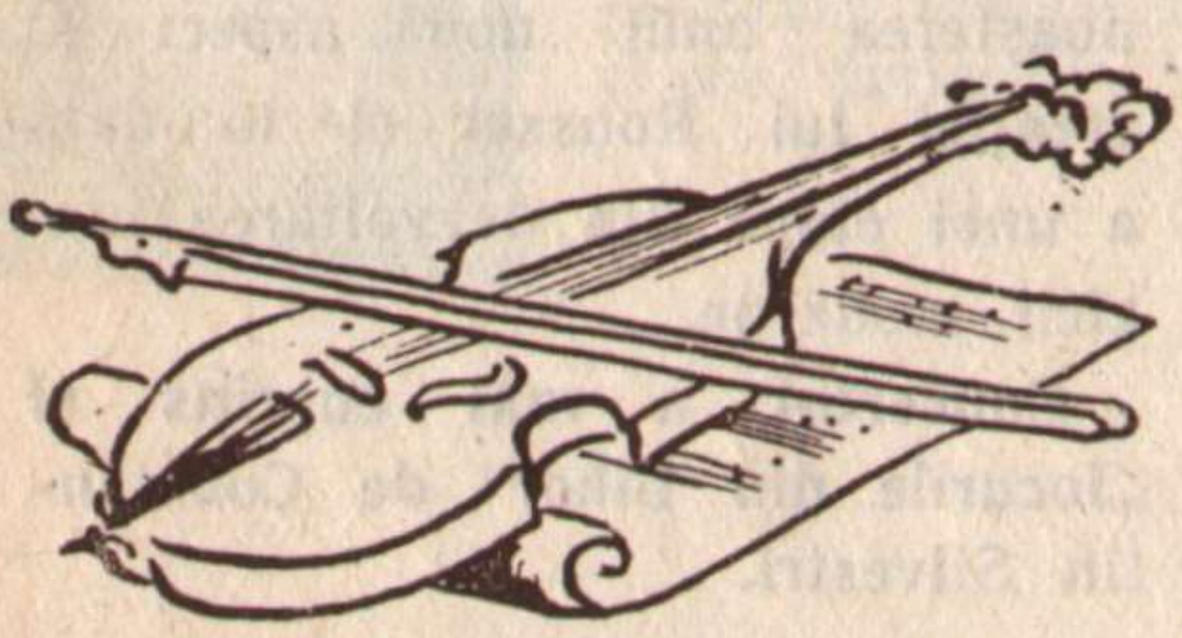

Ion Filionescu, pian, Henry Brandier, vioară și Stavăr Nistor, pian, interpretează cu prilejul concertului de la 26 decembrie 1956, o lucrare arareori întîlnită în sălile de concert: Trio pentru pian, vioară și corn de Brahms. Cu acelaș prilej va fi prezentat în prima audiție Trio pentru coarde de Feldman și Sonata pentru 2 viori de Darius Milhand.

Teatrul satiric-muzical „C. Tănase"

BUJOR al 12-lea

„Dacă au existat 18 Ludovici, dece n-ar exista și 12 Bujori ?" Probabil că așa veți gîndi și Dvs. aflînd despre noua comedie pe care Teatrul satiric-muzical „C. Tănase"" o va prezenta în curînd pe scena noului teatru din Cal. Victoriei 33.

De aceea vă precizăm : nu există nicidecum 12 Bujori, ci unul singur, care însă are mereu ghinionul de a fi al 12-lea. Spre convingere priviți vă rog fotografia alăturată : ea reprezintă singurul reprezentant al dinastiei Bujorilor, scoțîndu-și gheata de fotbal. Dar de ce și-o scoate ? — veți întreba. Simplu, pentru că nu joacă. Dar de ce nu joacă ? — veți întreba poate din nou, cu perseverență. Nu joacă pentru că este al 12-lea, în timp ce, vai ! echipele de fotbal nu au decît 11 oameni. Dacă ar fi avut 12, ce mare fotbalist ar fi fost astăzi Bujor ! Poate la fel de mare ca Radu.

Il cunoașteți pe Radu ? Nu ? Nici măcar după fotografie ? E de mirare, căci ziarele scriu mereu despre el. Este cel mai bun înaintaș al echipei „Biruința". Și acum cînd finala bate la ușă, el ar fi trebuit să fie nădejdea echipei, dacă... Tocmai asta e : „dacă". Aici francezul ar exclama triumfător : „căutați femeia !" De la ea a pornit totul, de la Anca, pe care o vedeți în fotografie, alături de Radu. Intre ei, în ciuda dragostei care-i leagă, a izbucnit o ceartă. N-a trebuit mai mult. De rest avusese grije...

...Amicul nostru din fotografia alăturată, al cărui nume este Rizea. Dacă ar fi după Rizea, de mult n-ar mai fi jucat Radu în echipa „Biruința". Dar vorba aceea : „socoteala din tîrg, nu se potrivește cu cea de acasă", mai ales cînd echipa are un asemenea antrenor ca...

Murgu. Astfel că pînă la urmă a fost tot 3—1 pentru „Biruința", spre satisfacția Otiliei și a lui Dimitrică și a lui ... și mai ales a lui.

Nae. Maseurul echipei, care își poate consuma și de data aceasta, în liniște și cu conștiința împăcată, respectabila porție de alimente...

... Ați înțeles ceva din toate astea ? Eu unul mă îndoiesc. Singura soluție care rămîne cititorului acestor rînduri, este să-și astîmpere curiozitatea în sala Teatrului satiric-muzical din cal. Victoriei 33 (fost sala „Savoy") urmărind spectacolul de ora 5 „Bujor al 12-lea" scris de George Mihalache și Nae Roman, pe muzica de George Klein.

Zenaida Palli — Carmen

La Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., O VECHE PREMIERĂ: „CARMEN"

Firește titlul pare paradoxal: o premieră este întotdeauna un spectacol nou, necunoscut încă. Și — totuși premiera pe care o pregătește acum Teatrul de Operă și Balet a devenit de multă vreme familiară publicului bucureștean: este vorba de vestita operă a lui Bizet „Carmen", în care și-au încercat puterile artistice cei mai mulți dintre marii noștri cîntăreți.

Dece atunci o numim premieră? Pentrucă această capodoperă a muzicii franceze este montată pentru prima oară pe scena noului teatru de operă, pentrucă strălucitul cadru în care se desfășoară (afară de actul al doilea toate decorurile reprezintă scene în aer liber) va găsi însfîrșit posibilitățile tehnice corespunzătoare, care i-au lipsit atîta vreme, pentrucă — însfîrșit — Zenaida Palli și Garbis Zobian, doi dintre interpreții principali ai operei și-au dobîndit în ultimul timp în aceste roluri o faimă care a depășit hotarele patriei noastre

Este lesne de înțeles, deci, nerăbdarea cu care publicul nostru așteaptă să revadă „Carmen" — în noua montare a lui Jean Rînzescu, sub conducerea muzicală a dirijorului Egizzio Massini.

Dar, pentrucă pînă la gongul care va anunța începerea primului spectacol mai sînt cîteva zile, să răsfoim unele file din povestea acestei clasice lucrări a secolului al 19-lea, care a îm-

plinit de la data cînd a văzut lumina rampei — mai bine de opt decenii.

Publicul care asculta pentru prima oară pasionata „Habanera", strălucitoarea „arie a toreadorului" şi vigurosul cor „al contrabandiştilor" era alcătuit în cea mai mare parte din aristocraţie şi din marea negustorime a Parisului, din aşa numiţii „rafinaţi bulevardieri" amatori de distracţii uşoare, care — nu cu mult timp înainte — pregătiseră o ruşinoasă demonstraţie împotriva genialei opere wagneriene „Tanhäuser". Reacţia acestui public împotriva lucrării aît de îndrăzneaţă a lui Bizet este lesne de închipuit „Domnul Bizet" aparţine acelei secte noi — scria a doua zi după premieră ziarul „Moniteur" —a cărei învăţătură constă în aceea că, în loc să aşeze muzica şi ideile muzicale în linii clare, caută să le încurce". Un alt articol declară ritos: „Muzica vulgară, lipsită de idei a acestei opere corespunde întocmai cu ceea ce aşteptam de la George Bizet".

Cei mai indulgenţi dintre criticii acelei opere au apreciat opera drept „mediocră" fiind convinşi că ea va fi uitată repede... Lovitura a fost atît de puternică pentru compozitor încît numai la trei luni de la premieră, surmenat şi bolnav, s-a stins din viaţă la vîrsta de 37 de ani.

Ce s-a ales din profeţiile „specialiştilor" de atunci? In acelaşi an, opera „Carmen" dobîndeşte un succes strălucit la Viena. Apoi pătrunde pe rînd în toate operele mari din lume, întorcîndu-se în patria sa natală Franţa.

Cei mai mari artişti ai lumii au îmbrăţişat fără rezerve lucrarea lui George Bizet, „Am cîntat „Carmen" toată noaptea, de la început pînă la sfîrşit — mărturisea — într-o scrisoare Ceaicovski şi m-am entuziasmat din nou de această partitură, iubind-o şi admirînd-o tot mai

Garbis Zobian — Don José

mult. Sînt gata să jur că peste zece ani „Carmen" va fi considerată o capodoperă"...

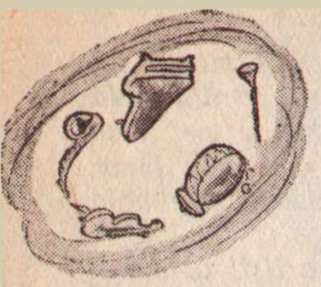

„MUZICA E VIAȚA MEA"

Concert de Jean Ionescu, texte de Eugen Mirea

Clișeul de mai sus reprezintă o vioară, un clarinet, un saxofon, un pian, un contrabas și o tobă. Nimic mai firesc decît alăturarea tuturor acestora într-o orchestră de muzică ușoară. Dar lucrul se complică atunci cînd e vorba să atribui fiecărui executant instrumentul respectiv. Judecînd după unele piese din program, lui Gaston Ursu ar trebui să-i dai nu numai pianul ci și bateria, fraților Grigoriu pianul, bateria și contrabasul, iar lui Jean Ionescu... toate instrumentele (el fiind prin excelență poligotul instrumentelor). Și asta pentru că interpreții citați au o ciudată preferință pentru schimbarea locurilor, întocmai ca într-o bună echipă de fotbal...

Simona Cassian are însă înclinații și mai ciudate. Ea a schimbat locul cu... Ima Sumak, de la care a împrumutat pentru cîteva minute stilul de a cînta și... triplul registru vocal. În ce măsură schimbul îi e avantajos, n-o putem dovedi de-a lungul acestor rînduri. Poate tot mai bine ar fi... să vă convingeți singuri.

Mara Ianoli se declară o hotărîtă adversară a „sambelor". Să o credem? În orice caz cele relatate de ea sînt înfricoșătoare. În dorința de a scăpa de dansul acesta obsedant a pornit cu primul vapor liber către Polul Nord, refugiindu-se în mijlocul pinguinilor. Dar, oroare!... Tocmai pinguinul care avea aparența cea mai onestă, a început dintr-odată, atunci cînd cîntăreața se aștepta cel mai puțin, să cînte! Ce anume, nu face obiectul relatării de față.

„În orice nu, se ascunde un da" declară Dorina Drăghici. O teorie fără îndoială avantajoasă, pentru că, datorită ei oricine ar susține că nu e încîntat de cîntecul interpretat va trebui totuși să admită că de fapt e cu totul de acord cu el. Dar să recunoaștem, admiratorii Dorinei Drăghici nu au nevoie să recurgă la asemenea subterfugii...

Un hoinar a nimerit pe scena „Dallesului". Întîmplarea ar trece neobservată, dacă Rodion Hodovanski, n-ar avea și o voce plăcută care o dăruiește cu mărinimie publicului. Se vor inventa vreodată, revistele ilustrate sonore?

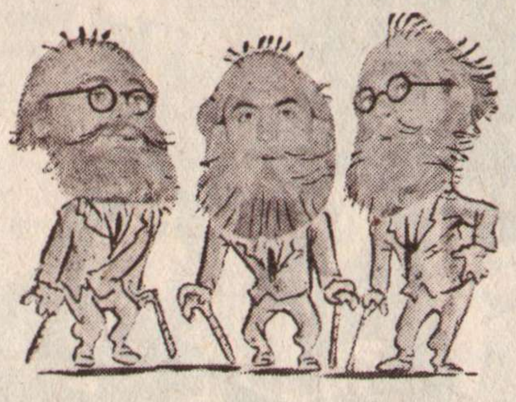

Au îmbătrînit frații Grigoriu? Dimpotrivă, întineresc. Au pornit de la anul 2000 și vin mereu înapoi către 1956, ba chiar tot mai departe spre anii copilăriei. Dacă lucru nu e posibil în viață, de ce să nu se întîmple cel puțin în muzică?

Și pentru că însemnările acestea „fotografice" ar putea depăși spațiul ce le-a fost rezervat, să ne adresăm acum după vechiul obicei, finalului.

Aici cel puțin îi avem pe toți deodată. Prezentările sînt făcute, iar ceea ce interpretează cîntăreții ca să zicem astfel „mai sus citați" în momentul de față poate constitui mărturisirea sinceră, cinstită a fiecăruia dintre ei. Căci nici unul dintre ei nu minte cînd afirmă:

„MUZICA E VIAȚA MEA"

și noi spectatorii, ascultîndu-i îi credem.

DAN IORDĂCHESCU pregăteşte noi succese

Puţini sînt tinerii solişti din lume cărora le-a fost hărăzit un început de carieră ca al lui Dan Iordăchescu. In primele zile ale verii acestui an a fost premiat la concursul internaţional „Schuman“ de la Berlin.

Către miezul aceleiaşi veri a obţinut la concursul „Mozart“ de la Salzburg, premiul întîi, pentruca, imediat apoi, în faptul toamnei, să i se decerneze aceiaşi înaltă distincţie, la severul concurs de la Geneva!

Dan Iordăchescn (stinga) în mijlocul interpreţilor operei „Nunta lui Figaro“

Asemenea răsunătoare succese mondiale necesită nervi tari; fericirea şi mîndria se pot transforma în mintea celor puţin deprinşi cu acestea în stearpă vanitate; dar cine are astfel de temeri în legătură cu Dan Iordăchescu — ei bine! — nu are decît să-i vorbească, să-l întrebe, aşa cum l-am întrebat noi, pentru a afla cu uimire planurile mature şi hotărîte care-l preocupă pe vestitul artist în vîrstă de 26 de ani.

Va afla astfel, că numai pentru luna decembrie, Iordăchescu a pregătit două spectacole la Teatrul de Operă şi Balet. Primul este, dacă vreţi, o repetiţie generală: baritonul interpretează în „Nunta lui Figaro“ de Mozart rolul titular pe care-l va prezenta în cursul lunii ianuarie 1957 şi pe scenele vestitelor opere din Munchen, Zurich şi Viena.

„Vreau să realizez un Figaro subtil, plin de mobilitate şi finețe, un Figaro adevărat", ne spune cu pasiune Dan Iordăchescu. Şi nu e greu de presupus de pe acum că va izbuti.

Dar, în acelaşi timp cu eroul lui Beaumarchais şi Mozart, el lucrează şi la pregătirea unui alt erou creat de Alexandre Dumas şi de Verdi — bătrînul Germont din Traviata. Acest bătrîn va însemna cea de a doua creaţie din această lună a tînărului laureat. „Aş vrea să aduc în interpretarea lui Germont ceva nou şi — socotesc — esenţial pentru înţelegerea rolului: vreau să scot în relief mentalitatea lui înnapoiată, supunerea oarbă în faţa tradiţiilor lumii sale şi pînă la un punct, ipocrizia, pe care o va regreta — prea tîrziu! — în faţa corpului neînsufleţit al Violetei"... De la Hans Sachs, eroul central al „Maeştrilor cîntăreţi din Nuremberg" de Wagner pînă la Apio dramaticul personaj al „Cavaleriei Rusticane" de Mascagni, sau de la Walter, cavalerul din „Tanhäuser" pînă la negrul chinuit, îndurerat dar dîrz — erou al vestitelor „spirituale" — cîntece populare ale negrilor americani.

Dar oricît de mari ar fi deosebirile, Dan Iordăchescu îl va reda şi pe Figaro, şi pe Germont, şi pe Hans Sachs, şi pe Apio, şi pe Walter şi personagiile anonime dar tulburătoare din cîntecele negre; şi toate acestea într-o lună, luna decembrie a anului 1956! Pentrucă, în afară de cele două spectacole de la Teatrul de Operă şi Balet, Iordăchescu mai pregăteşte un concert cu Filarmonica „George Enescu" şi un concert spectacol de operă cu Ansamblul Sfatului Popular al Capitalei.

Şi după toate acestea mai şi imprimă pentru radio şi discuri... şi mai ia şi lecţii de canto. Şi mai pregăteşte şi opera „Bal mascat" de Verdi pentru Teatrul de Operă din Cluj.

E plăcut să fi de trei ori laureat internaţional la 26 de ani? Se prea poate. Dar dacă vreţi să ştiţi ce muncă înseamnă aceasta — întrebaţi-l pe Dan Iordăchescu.

INFORMAŢII MUZICALE

PABLO CASALS A IMPLINIT 80 DE ANI. — Celebrul violoncelist, dirijor şi compozitor spaniol Pablo Casals a împlinit de curînd 80 de ani.

Cu acest prilej, marele muzician a fost sărbătorit la Paris, în cadrul unui concert pe care l-a dirijat, cu concursul a 100 de violoncelişti veniţi din toate colţurile lumii în cinstea acestei sărbătoriri.

— In luna mai a anului 1957, va avea loc, în cadrul Festivalului de la Schwetzinger (Austria), premiera mondială a operei „Revizorul" a compozitorului Werner Egk. Libretul operei a fost scris de compozitor după comedia lui N. Gogol.

— De curînd, în colecţia „Le chant du Monde" au fost imprimate pe discuri două dintre cele trei suite pentru orchestră după minunatul balet „Cenuşăreasa" al compozitorului sovietic Prokofiev, în interpretarea Orchestrei Radio a U.R.S.S. şi a Orchestrei Teatrului Mare din Moscova.

Tot la Paris au fost recent imprimate pe un singur disc micro „Capriciu Spaniol" şi „Marea pastorală rusă" de Rimski Korsakov, „O noapte pe Muntele Plesuv" de Mussorski şi „In Stepele Asiei Centrale" de Borodin.

Primele bucurii

Revoluţia din 1905 a fost înfrîntă, dar ţelurile ei continuă să cucerească cu tot mai multă vigoare conştiinţe şi inimi...

Gara din Saratov... iarna.. Un eşalon de deţinuţi politici condamnaţi la muncă silnică sînt îmbarcaţi într-un tren cu destinaţia Siberia. Printre ei se află şi Piotr Rogozin, conducător al organizaţiei bolşevice din Saratov.

Şi astfel, prin faţa ochilor noştri începe să se desfăşoare acţiunea filmului realizat după valorosul roman al scriitorului sovietic Konstantin Fedin.

După cum se ştie romanul este alcătuit din două părţi: „Primele bucurii" şi o „Vară neobişnuită" — Filmul a dat prilej admiratorilor cărţii să urmărească întreaga galerie de caractere omeneşti, să cunoască viaţa intelectualităţii şi a întregei societăţi ruseşti din preajma secolului al XX-lea.

Alexei Kapler, autorul scenariului, spunea printre altele: „Aşi vrea să relev munca deosebită pe care o cerea ecranizarea unei cărţi atît de minunate, cu strălucite figuri artistice, ascuţite conflicte, cu o subtilă şi autentică psihologie; toate acestea dau regizorului o mare satisfacţie şi se oglindesc — nădăjduiesc — în forţa dramatică şi în pitorescul acţiunii filmului"...

Iar tînărul regizor M. Basov realizatorul acestei opere cinematografice a declarat unor gazetari sovietici:

„Incă din 1946 — cînd apăruse primul volum al romanului lui K. Fedin, am fost cuprins de dorinţa fierbinte de a realiza cu orice preţ un film după această carte... Fiind încă student la Institutul Cinematografic am încercat să realizez regia cîtorva fragmente din „Primele bucurii".

Poate că tocmai aceste încercări neizbutite au aprins şi mai mult dorinţa mea de a prezenta pe ecran conţinutul uneia din cele mai tulburătoare opere literare din cîte mi-a fost dat să cunosc".

Inimile ţăranului

Un farmec deosebit se desprinde din acest nou film bulgar, ai cărui eroi ne invită să retrăim anii copilăriei şi adolescenţei, anii viselor romantice şi ai elanurilor generoase...

Optica romantică, originală, prin care tinerii eroi ai filmului privesc viaţa, năzuinţa lor accentuată spre înfăptuiri eroice, tendinţa lor de a căuta „extraordinarul" în întîmplările cele mai simple, iată trăsăturile care caracterizează această realizare inspirată de romanul cu acelaşi nume al scriitorului Pavel Vejinov.

Cazul pilotului MARESZ

O pagină din viaţa aventuroasă a unui aviator polonez, a unui om curajos, cinstit şi destoinic, pe care intrigile şi urzelile duşmănoase nu izbutesc să-l clintească de pe drumul năzuinţelor sale.

Peripeţiile acestui aviator viteaz sînt înfăţişate de studiourile poloneze în noua lor producţie „CAZUL PILOTULUI MARESZ". După ce a luat parte, în cel de al doilea război mondial — la apărarea spaţiului aerian al Angliei, Maresz întors în patria sa eliberată — devine aviator pe liniile aeriene ale „Lott"-ului. De aci înainte au loc unele evenimente pe care noi — în ceea ce ne priveşte — nu vi le vom destăinui. De ce ? Pentruca să urmăriţi singuri — „cu sufletul la gură" — întîmplările şi să vă bucuraţi pînă în cele din urmă de fericitul şi mult aşteptatul deznodămînt.

MOARTEA *ciclistului*

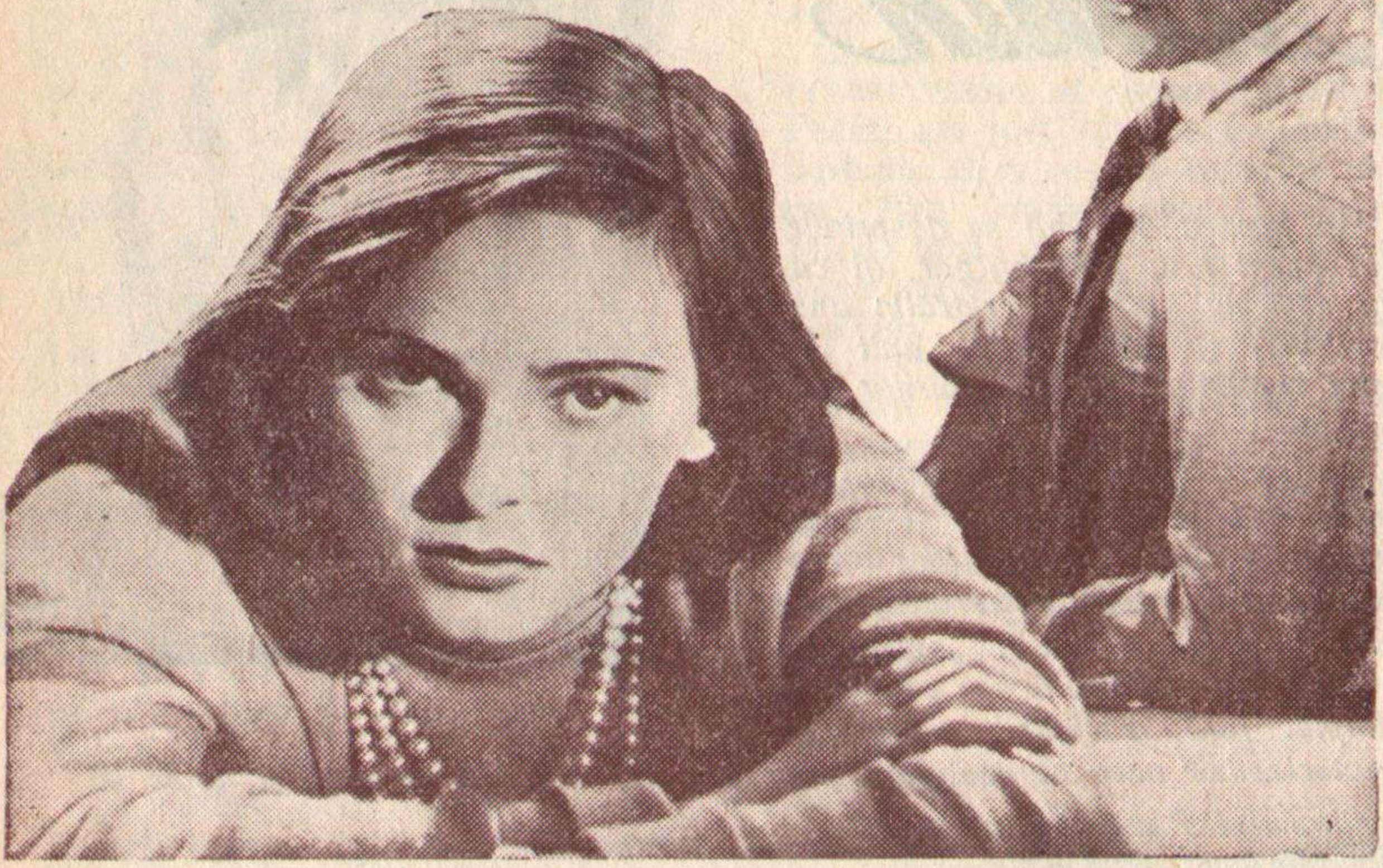

Această operă a tînărului regizor spaniol Juan Antonio Bardem — cunoscut publicului nostru grație filmului „Bun venit D-le Marshall" — reprezintă un nou crîmpei din marea frescă a Spaniei actuale autentice, pe care el a încercat s-o oglindească pe ecran.

Bardem nu este numai, un cineast de mare talent, ci și un om legat de popor și care are curajul să dovedească acest atașament, luptînd pentru libertatea de a exprima adevărul, într-o țară în care domnește obscurantismul despotic.

Intr-adevăr, nu de mult, Bardem a fost arestat, în timp ce termina noul său film, „Strada Mare" și nu a fost eliberat decît în urma protestelor pe care acest fapt le-a ridicat în lumea întreagă.

In „Moartea ciclistului", Bardem zugrăvește două lumi, care conviețuiesc pe același pămînt dar care sînt despărțite de o prăpastie. Iar pe marginea acestei prăpăstii, pășește un om. Un om care — datorită „morții ciclistului", nu-și mai poate găsi locul, în nici una din ele. Un om care-și caută un nou drum și un nou fel de a trăi, care ezită și — pînă la urmă — cade, zdrobit de lumea din care voise să fugă.

Studenții spaniol au salutat — în ziarul lor, interzis puțin timp după aceea — reprezentarea acestui film, cu simplele cuvinte „Mulțumesc Bardem". Ele se cuveneau pe drept aceluia care avusese curajul să sfărîme vechile tipare, exprimîndu-și ura față de ipocrizie, venalitate și egoism și dragostea pentru cei care poartă cu ei adevărul și conștiința răspunderii lor față de oameni.

Feroviarul

Vorbind cîndva despre acest film la a cărui realizare a participat ca regizor, scenarist și interpret principal, actorul italian Pietro Germi povestea:

—„M-a ispitit să înfățișez viața unui om simplu — a unui mecanic de locomotivă — cu bucuriile, durerile, înfrîngerile ei; o viață obișnuită în aparență și totuși plină de semnificații tulburătoare tocmai pentrucă se desfășoară normal, fără evenimente deosebite, excepționale. Sînt convins că din „materialul de viață" din existența de zi cu zi a unui muncitor se pot desprinde elementele necesare făuririi unei adevărate opere de artă.

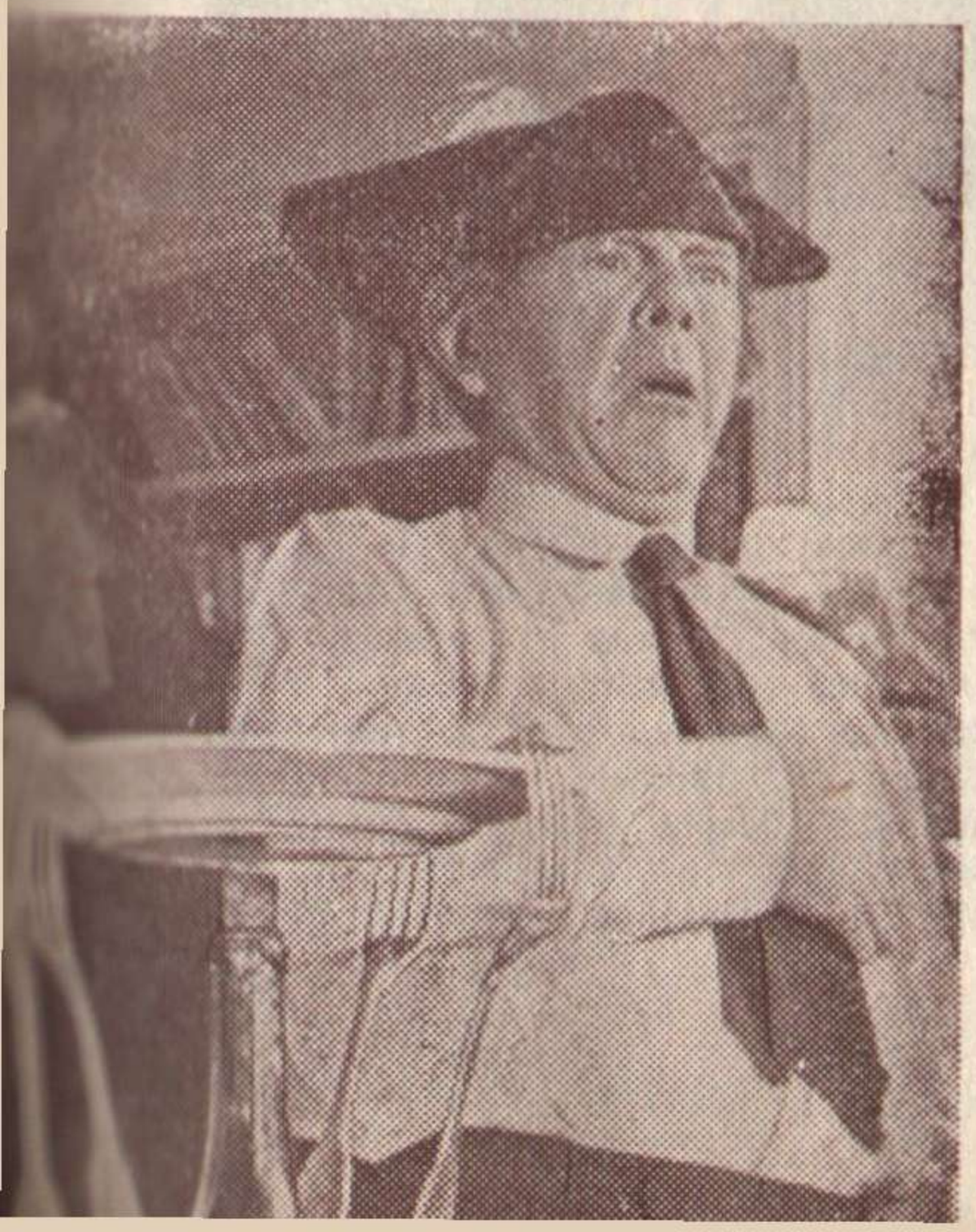

MAMA, TATA, NEVASTA și EU.

Vă reamintiți desigur cu plăcere filmul „Mama, tata, bona și eu". De cîteva zile îi puteți reîntîlni pe ecranele noastre, pe simpaticii lui eroi, într-un film în care viața de zi cu zi a unei familii de oameni cumsecade se desfășoară în condițiile apariției unor personaje principale... suplimentare.

Cine sînt aceste personaje, și în ce fel apariția lor dă naștere unor probleme nu prea ușor de rezolvat, vă vom lăsa să vedeți singuri.

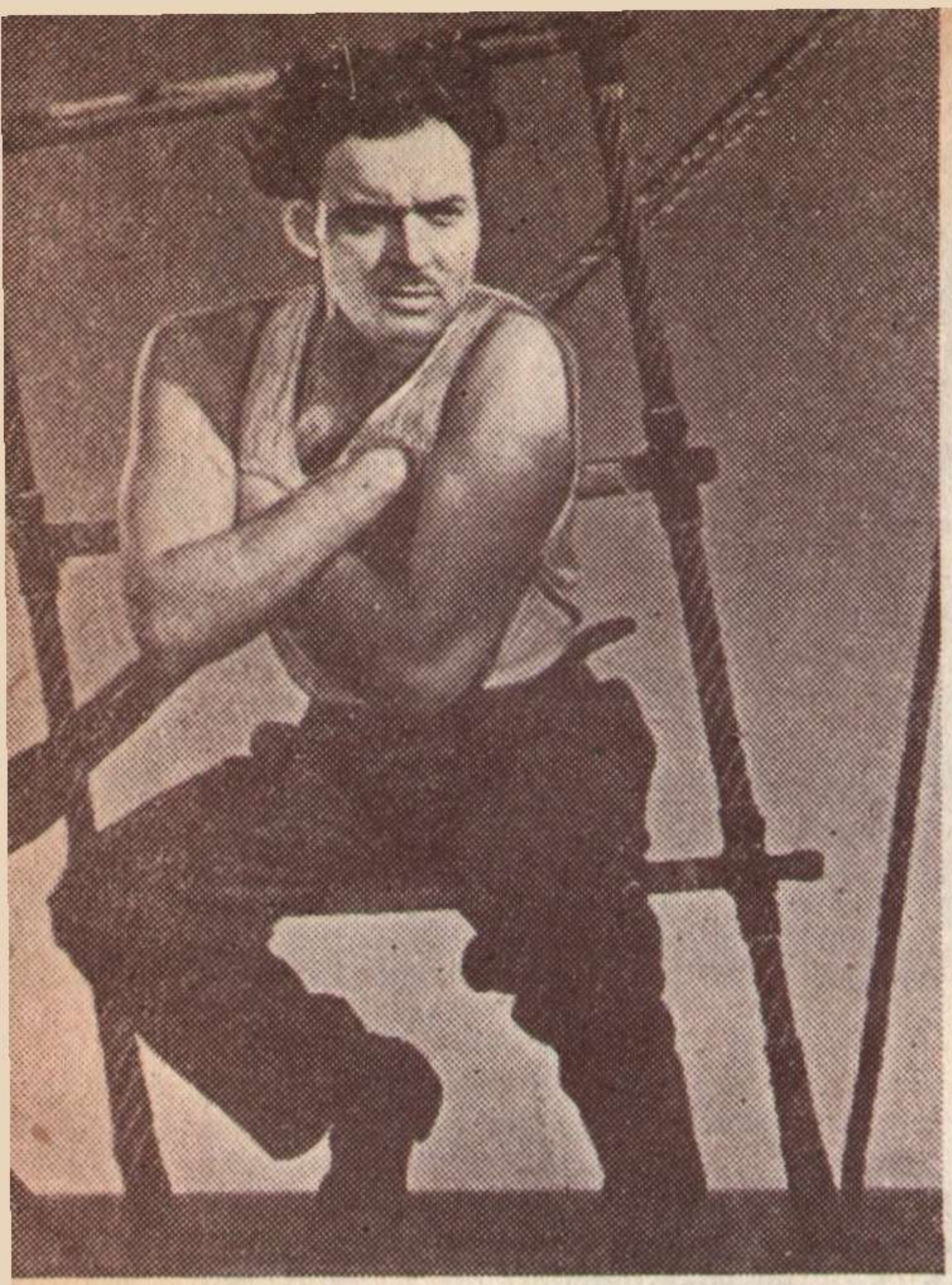

Necunoscuți ? Iată totuși că două zîmbete prietenoase ne întîmpină lîngă aparatul de filmat : Dinu Negreanu, regizorul filmului și Andrei Feher, operatorul șef.

Din fericire am nimerit tocmai în timpul unei pauze. Scurtă, dar prețioasă pentru noi, pentrucă avem răgazul să ne informăm — desigur, destul de sumar — asupra filmului „Pasărea furtunii“ care se turnează, după romanul cu același titlu al scriitorului Petru Dimitriu. Aflăm — spre bucuria Dvs, dragi cititori — că au mai rămas de filmat doar cîteva interioare. Albumele pe care le răsfoim ne înfățișează, în imaginile precise ale „reperelor“, povestea acestui film și în același timp istoria dramatică a eroului său, Adam Jora. Cele mai multe dintre imagini ne poartă, împreună cu

Mircea Albulescu
(Adam Jora)

Pe platou se filmează

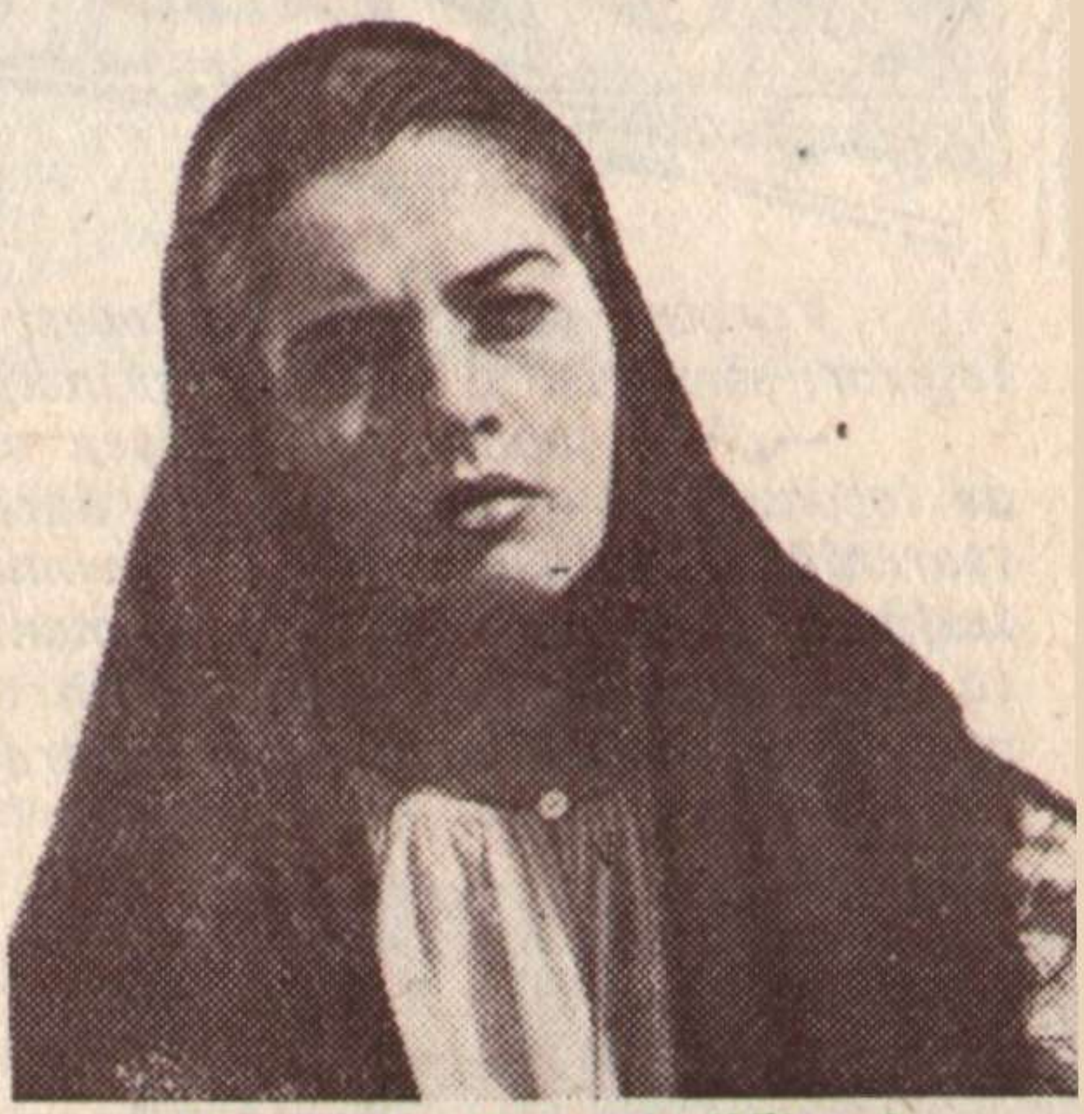

Margareta Pogonat (Uliana)

„.... vă promitem, dragi cititori, că vom mai reveni“ Așa vă spuneam părăsind — în numărul 5 — platoul pe care se făurea o „citadelă... sfărîmată“.

Și ne-am ținut de cuvînt. Am făcut numai cîțiva pași și... iată-ne pe un alt platou al Buftei, pe platoul patru. Aici ia ființă o pasăre ciudată și neobișnuită : „pasărea... furtunii“. Cu decorul v-ați deprins, nu-i așa ? Acum vă sînt desigur, familiare aceste schelării, peste care se deschid gurile imense de lumină ale reflectoarelor, această întrețesătură de cabluri, fire, precum și această forfotă continuă care te face să te simți cam singur în mijlocul unei mulțimi de oameni necunoscuți.

eroii filmului, pe apele zbuciumate ale mării. Acolo, în mijlocul valurilor s-au filmat, în vara aceasta, exterioarele filmului. Și tot acolo pe întinsul apelor, s-au petrecut bună parte din la fel de zbuciumatele întîmplări prin care trec Adam, Simion, Uliana și tovarășii lor.

Intre timp pregătirile pentru filmarea în curs s-au isprăvit. Cu regret ne despărțim de albumele care inchid în ele amintiri despre munca spornică a echipei. Odată cu ceilalți făuritori ai filmului ne îndreptăm spre „dormitor“.

Nu vă miraţi. In realitate ne îndreptăm spre colţul unde a fost montat decorul denumit „dormitorul vasului“. Se filmează o scenă în acest dormitor şi rînd pe rînd platoul este inundat de luminile şirurilor de reflectoare care străjuiesc schelăria.

Acum însă vă veţi mira. O ştim. Vă vorbim despre reflectoare care inundă cu lumină platoul şi vă povestim despre un dormitor, pe vas... în timpul nopţii. Şi totuşi, credeţi-ne, aşa e! E unul din acele miraculoase secrete ale turnării unui film, în care şi noi ne descurcăm tot atît de anevoie ca şi Dvs. Şi dacă vreţi vă mai putem vorbi şi despre alte taine, pe care de asemenea nu vi le putem desluşi.

Sîntem aici, pe platou. Simţim bine pămîntul sub picioare. Totul în jurul nostru este solid susţinut, închegat, înţepenit în cuie sau în şuruburi sau în ... dumnezeu mai ştie ce. Şi totuşi... închipuiţi-vă că acum, chiar în această clipă, dvs. vedeţi la cinema ceea ce noi privim aici, turnîndu-se. Vă putem spune ce vedeţi : hamacele legănîndu-se şiruri, şiruri, ca un fel de alint pentru somnul pescarilor trudiţi. Pereţii vasului, înclinîndu-se odată cu tangajul. E întuneric şi deslueşti în beznă atît cît îţi îngăduie lumina puţină a nopţii. Un om stă cu ochii deschişi. E Simion. Il ocoleşte somnul, poate la fel cum l-a ocolit fericirea. Pentru că ochii aceştia deschişi, privirea aceasta ţintită undeva în hăul nopţii, văd ceva. Aparatul de filmat se apropie... se apropie... şi surprinde cu ochiul său precis, necruţător, sbuciumul de pe obrazul omului. Privirea lui Simion scrutează departe, departe propria sa casă şi pustiul din ea. Femeia lui, Uliana, l-a părăsit, urmîndu-şi un vechi îndemn al inimii. S-a dus să trăiască alături de Adam Jora. Alături de acelaşi Adam Jora, care doarme aici, în preajma lui, într-unul din hamace.

Doarme ? Un „traveling“ scurt şi aparatul ne răspunde aidoma unui om care istoriseşte o poveste. Nu. Nici Adam nu doarme. Inapoia pleoapelor lui închise, s-a înfiripat tot imaginea Ulianei. Dar e o imagine rece, străină. Nu seamănă cu fata pe care a iubit-o, cu fata care i-a fost logodnică. Aparatul se mişcă din nou de data aceasta, odată cu Simion şi se îndreaptă spre hamacul lui Jora. Mîna lui Simion se ridică ameninţătoare. Loveşte. Dar Jora răspunde şi lupta începe aprigă, încleştată. Mută ca taina pe care cei doi o ascund în suflete. Şi în iureşul luptei...

Stop !

Motorul s-a oprit. Filmarea de asemenea.

— Şi povestea ? — O să ne întrebaţi curioşi.

Povestea o veţi vedea curînd pe ecrane. Dacă v-am spune totul, cei trei interpreţi principali ai filmului — Margareta Pogonat, Mircea Albulescu şi Boris Ciornei — s-ar supăra pe reporterul nostru indiscret. Asemenea şi regizorul. Aşa că deocamdată ne mulţumim cu atît...

Şi sfîrşim cu vechea noastră promisiune : vom mai reveni. Ne aşteaptă noi echipe, noi filme în pregătire...

Scenă din film

CALENDAR

La 14 decembrie 1854 s-a născut la Craiova Aristizza Romanescu. Răcînd parte dintr-o familie de actori — Aristizza Romanescu a debutat de tînără alături de tatăl, mama şi mătuşile ei pe scena teatrului din Craiova. Inzestrată cu un temperament dramatic excepţional, cu un talent deosebit, ea a devenit în curînd una din artistele de frunte ale ţării. Numele ei este legat nu numai de creaţiile excepţionale realizate de-a lungul anilor de teatru, dar şi de o susţinută activitate de îndrumare actoricească, în calitate de profesoară la Conservatorul din Bucureşti.

Aristizza Romanescu a încetat din viaţă la 5 iunie 1918.

★

In seara zilei de 31 decembrie 1852 a fost inaugurat „Teatrul cel Mare" în clădirea care mai tîrziu avea să devină Teatrul Naţional din Bucureşti.

Spectacolul inaugural cuprindea uvertura la „Claca Ţărănească" — solist vestitul flautist Foltz — precum şi vodevilul „Zoe" sau „Amor romînesc" — traducere de Bobescu şi muzica de I. A. Wachmann.

In clădirea „Teatrului cel Mare" a funcţionat mai tîrziu Teatrul Naţional din Bucureşti, pînă în August 1944, cînd a fost distrus de bombardamentele hitleriste!

● *Cel mai mare ecran de cinematograf din lume, care va avea 33 m. lungime şi 13 m. înălţime, este în curs de construcţie la Moscova.*

Noua sală în care va fi instalat acest ecran, va avea forma unui amfiteatru cu 1.500 locuri.

● *Prima coproducţie a Studiourilor de filme din Germania Răsăriteană şi cea Apuseană va fi realizată în cursul anului 1957, subiectul ei fiind inspirat de romanul marelui scriitor Thomas Mann, „Muntele magic".*

● *Robert Bresson, autorul unor filme de mare succes, dintre care ultimul — „Jurnalul unui preot de ţară" — a obţinut 8 premii, a terminat de curînd filmul „Un condamnat la moarte a scăpat" („Vîntul bate unde vrea"). Filmul se inspiră din evenimentele tragice petrecute în timpul războiului, în fortul „Montluc" unde Gestapoul a ucis şapte mii de patrioţi francezi.*

ŞTIRI

● *In ultimile luni a fost prezentat pe ecranele din mai multe ţări filmul japonez „Umbre în plină zi", realizat de regizorul Schinobu Hashimoto (autor al filmului „Şapte samurai").*

Subiectul, care constituie un apel împotriva teroarei poliţieneşti, ca şi deosebitele sale calităţi artistice, explică interesul deosebit stîrnit de această nouă producţie.

● *In luna noiembrie a fost terminat filmul „Aventurile lui Till Eulenspiegel" după romanul lui Charles de Coster. Filmul este regizat de Gérard Philipe — care în acelaşi timp este interpretul principal.*

Poșta redacției

Netea Virgil, str. Partizanilor 18 — Cluj. Vă mulțumim pentru aprecierile asupra publicației noastre precum și pentru bunele Dvs. urări. V-am expediat primul număr din „Scena și Ecranul".

Adelina Klara Grădinaru, str. Industriei 78 — Bușteni. Sîntem de acord cu Dvs. în ceea ce privește publicarea unui număr cît mai mare de știri cinematografice. Pe viitor redactorii noștrii se vor strădui să satisfacă cererea Dvs, justificată. Mai scrieți-ne. Mulțumiri pentru darul trimis.

Marinescu Elena, str. Dr. Romniceanu 50, București. Am citit cu interes rîndurile ce ne-ați trimis și sîntem cu totul de părerea Dvs. Profesiunea de actor este o profesiune grea care pretinde modestie, muncă și perseverență. Tînăra actrița Mandy Miller, interpreta rolului titular din filmul „Mandy" a realizat o remarcabilă creație artistică. După cîte sîntem informați Mandy Miller se mulțumește să fie actualmente o școlăriță sîrguincioasă lăsînd preocupările cinematografice pentru mai tîrziu.

Nineta Petrescu, Comuna Ciorani, Cricov-Ploești. Ninetta Gusti este una din valoroasele actrițe ale Teatrului Armatei din Capitală. Dintre rolurile interpretate în ultima vreme trebuiesc amintite rolul Maşenca din piesa cu acelaş nume de Afinoghenov și rolul Suzane din „Nunta lui Figaro" de Beaumarchais. Iurie Darie s-a remarcat în ultimii ani ca un excelent actor de teatru și cinema. A jucat în filmele „Nepoții Gornistului", „Alarmă în Munți" și „Pe răspunderea mea"". Pe scena Studioului „C. Nottara" a putut fi aplaudat în piesele „Familia" de Popov, „Iașii în Carnaval" de V. Alecsandri, „Nota zero la purtare" de Virgil Stoenescu și Octavian Sava.

Nicole Mihăilescu, Str. Sf. Vineri, Pitești. „Le diable au corps" a fost primul film care i-a atras lui Gerard Philippe interesul și prețuirea spectatorilor. Pe ecranele țării noastre tînărul actor francez a mai fost văzut în filmele „Mînăstirea din Parma", „Fanfan la Tulipe", „Frumusețea diavolului", iar de curînd în „Roșu și Negru" și „Marile manevre". Actualmente a terminat — ca coregizor și interpret principal — o nouă și valoroasă realizare „Til Eulenspiegel".

Mihai Dumitrescu, Bd. Dacia 56, București. Am făcut toate diligențele pentru a obține cît mai curînd informații în legătură cu activitatea actorului Pierre Cressoy, May Britt și Massimo Girotti. Sperăm să vă transmitem știrile dorite, în cel mai scurt timp.

Concursul nostru

Odată cu acest număr al publicației noastre organizăm un concurs, care va oferi cititorilor noștri prilejul să-și verifice cunoștiințele asupra spectacolelor teatrale vizionate în ultimii ani pe scenele Capitalei.

In cinci numere consecutive, vom publica cîte trei fotografii.. Participanții la concurs vor trebui să răspundă la următoarele 4 întrebări :

1) Cum se numește spectacolul a cărui scenă este înfățișată în fotografie. (numele și autorul piesei)

2) Cum se numesc actorii din fotografie și ce roluri au jucat în piesa respectivă.

3) Pe scena cărui teatru a fost montat spectacolul.

4) In ce stagiune.

Răspunsurile vor fi trimise redacției „Scena și Ecranul" str. Elie Radu 5 București, cel mai tîrziu 10 zile după apariția numărului 4/957 al publicației noastre, împreună cu numele actriței sau actorului romîn preferat și cu numele și adresa exactă a concurentului.

Cîștigătorii vor primi în cel mai scurt timp fotografia și autograful actorului sau actriței preferate.

1

2

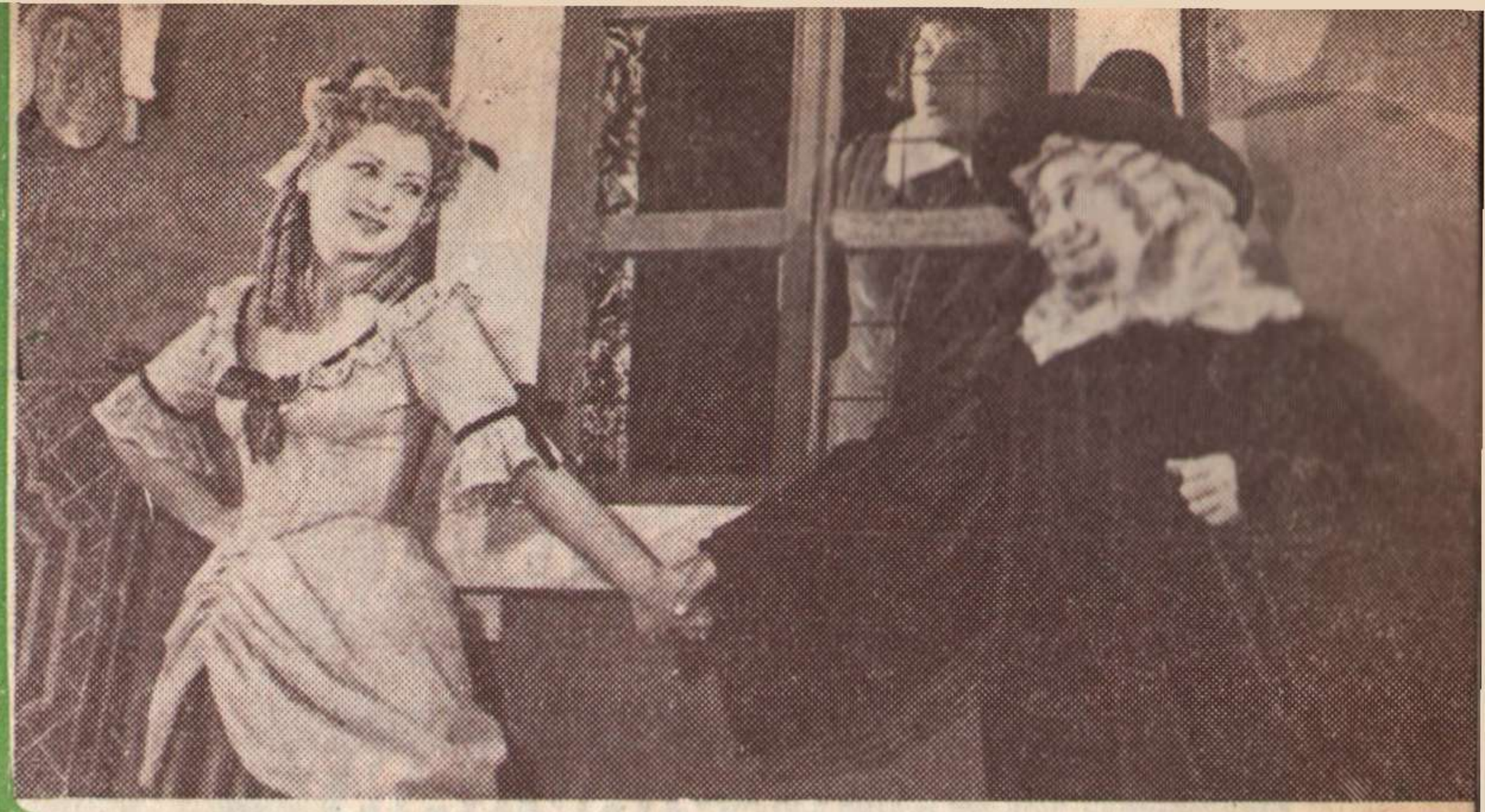

TEATRU—MUZICĂ

ORIZONTAL: 1. Celebru violonist spaniol — Il au spectacole de satiră. 2. Una din primele opere ale lui G. Verdi — Prima notă. 3. „.....soarele"!, film romînesc — una din cele „Trei surori" de A. Cehov. 4. Iubea — Compozitor şi pianist spaniol. 5. Cunoscut compozitor austriac — La revedere! 6. Numele unei formaţii de muzică de cameră din Cehoslovacia, care ne-a vizitat anul trecut — Ca Ioanide din romanul lui G. Călinescu — Pictor şi gravor din sec. XVII-lea, elev al lui Rembrandt. 7. Pun — Cu această operă începe seria succeselor lui Richard Wagner. 8. Una din cele mai cunoscute opere de G. Verdi. 9. Calif din Bagdad, erou din „O mie şi una de nopţii" — ...Mărculescu, solistă la Teatrul de Operă şi Balet. 10. Stearpă — Citit invers, este începutul unei piese de Martin Andersen Nexo. 11. Scriitor şi poet liric chinez — Fluviu în Siberia — Celebru compozitor german. 12. Compozitor rus din „grupul celor cinci" — Legenda ne spune că s-a oprit cu corabia în vîrful muntelui Ararat. 13. Literă cirilică — Uite (mold.). 14. Ne înfăţişează filmele — Vrăjitori. 15. Scriitoare germană, prietenă a lui Goethe, a scris tragedia „Dido" — Unul din cei mai vestiţi başi romîni (*). 16. Ton muzical la Olandezi — Celebru dirijor italian.

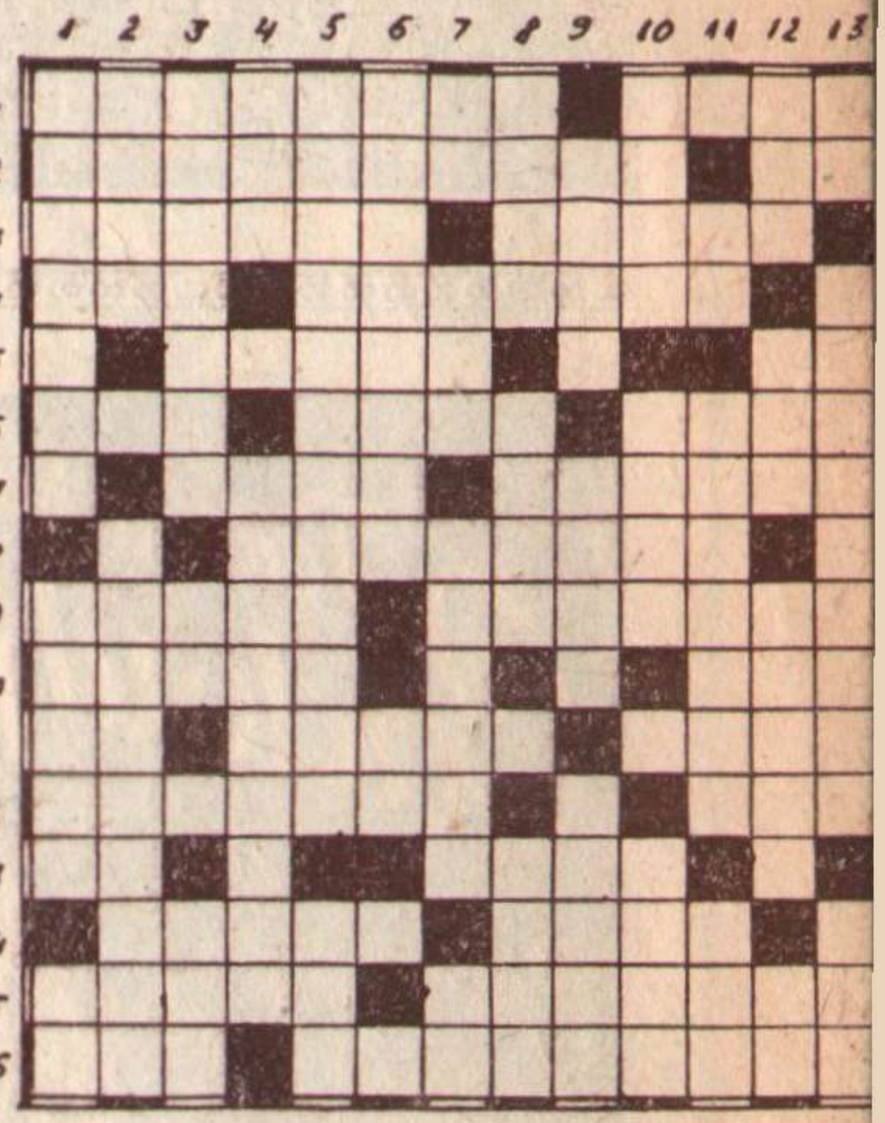

VERTICAL: 1. Compozitor austriac, rege al valsurilor — Autor dramatic german realist. 2. Pronumele unui cunoscut compozitor armean — Artişti pe sfori! 3. Operă de Dargomîjski — Măsură japoneză — Do bemol (la lăutari) 4. Ţesătură ţărănească — Ateliere cinematografice. 3. Celebră tragediană franceză (2cuv.) — Din neamul Anţilor. 6. Binecunoscut lid de Beethoven — Instrument muzical chinez. 7. Pronume — Interj. — „Livada cu..." de Cehov — Faire suivre. 8. Lac în America de Nord — Compoziţie muzicală pentru 3 instrumente — Nebunia deşertului. 9. Vas împodobit cu sculpturi sau picturi — Broască de siguranţă — Cel mai mare teatru liric din Milano. 10. Păsări răpitoare — Prefix chimic — Capitala dep. Loire et Garonne din Franţa. 11. Nicolaie Zainea — Scriitor sovietic, autorul romanului „Pe malurile Sevanului" — Pron. 12. Poezie lirică analitică — Cel mai mare oraş din Bolivia — Case pe scenă — Cyan. 13. Literă grecească — Regretat partener al lui Stroe — Alt compozitor din „grupul celor cinci".

PETRECEȚI

Revelionul 1957

LA RESTAURANT

Meniu
BOGAT
MUZICĂ
DANS
SURPRIZE

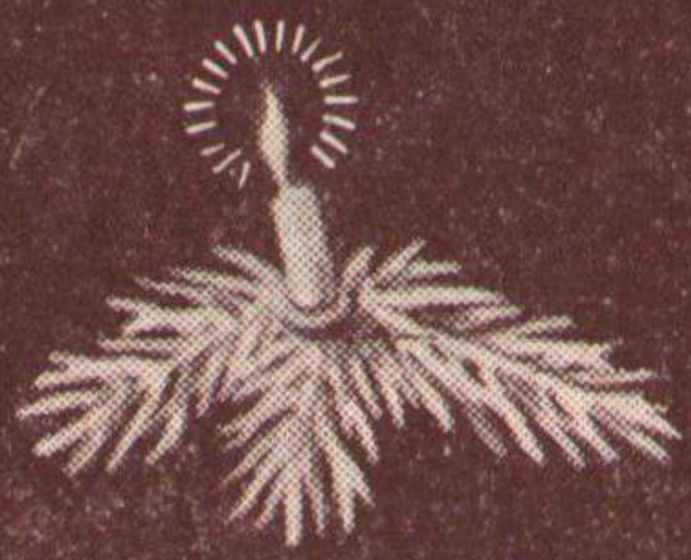

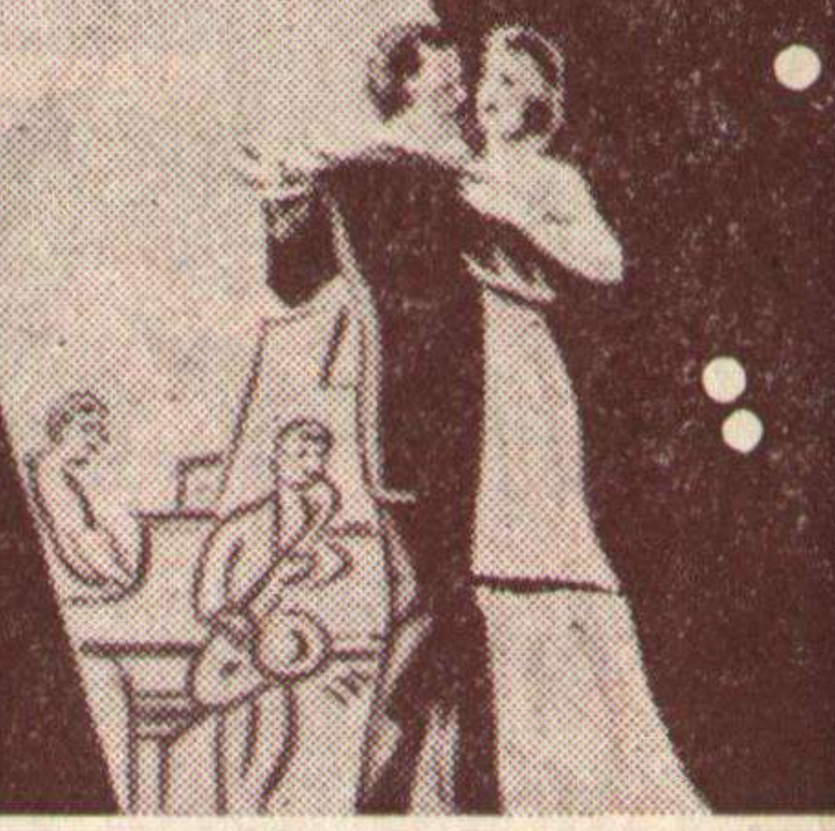

Pentru fiecare
Cadoul preferat

dela
MAGAZINELE
COMERȚULUI
DE STAT

UNA DIN PRIMELE OCUPAȚII ALE OMULUI A FOST CULESUL PLANTELOR NUTRITIVE

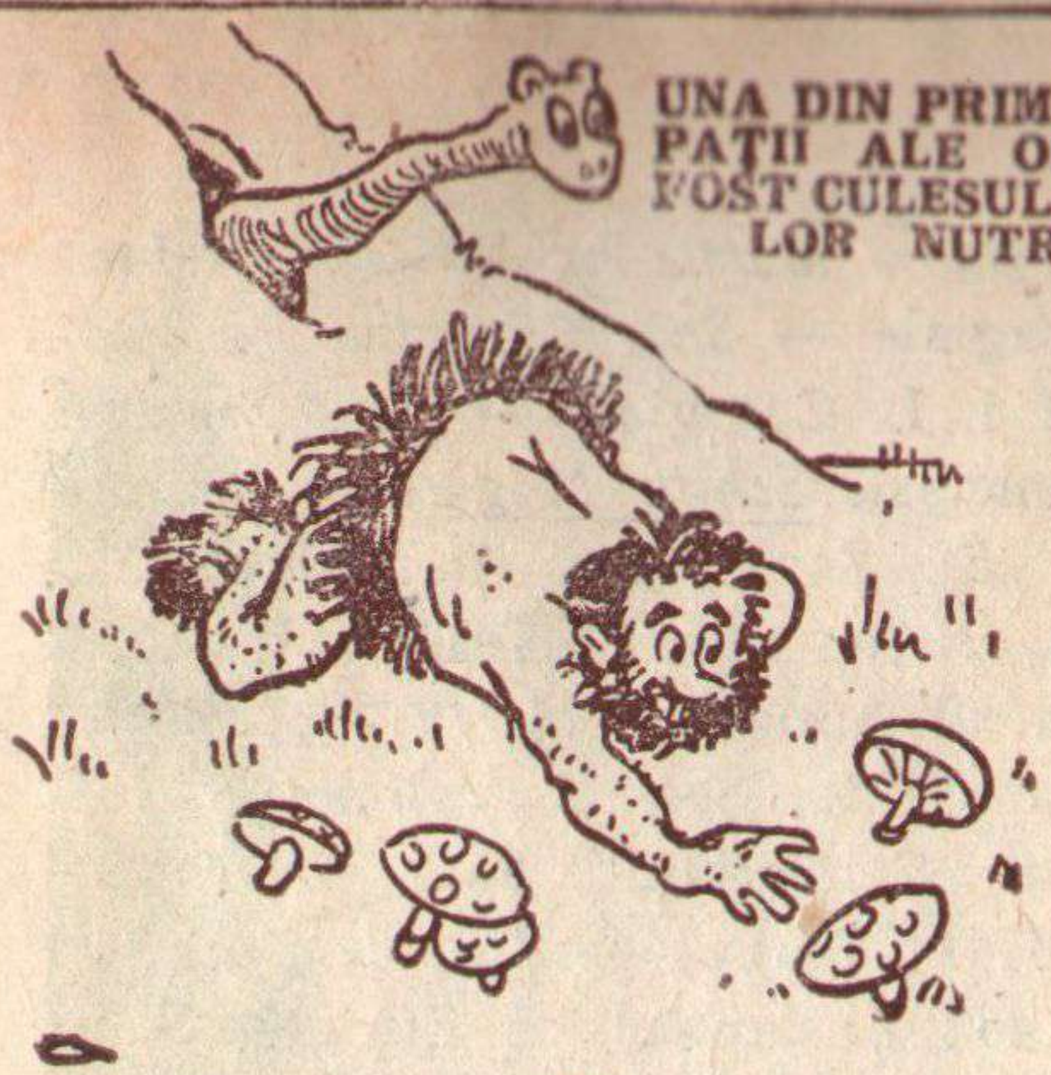

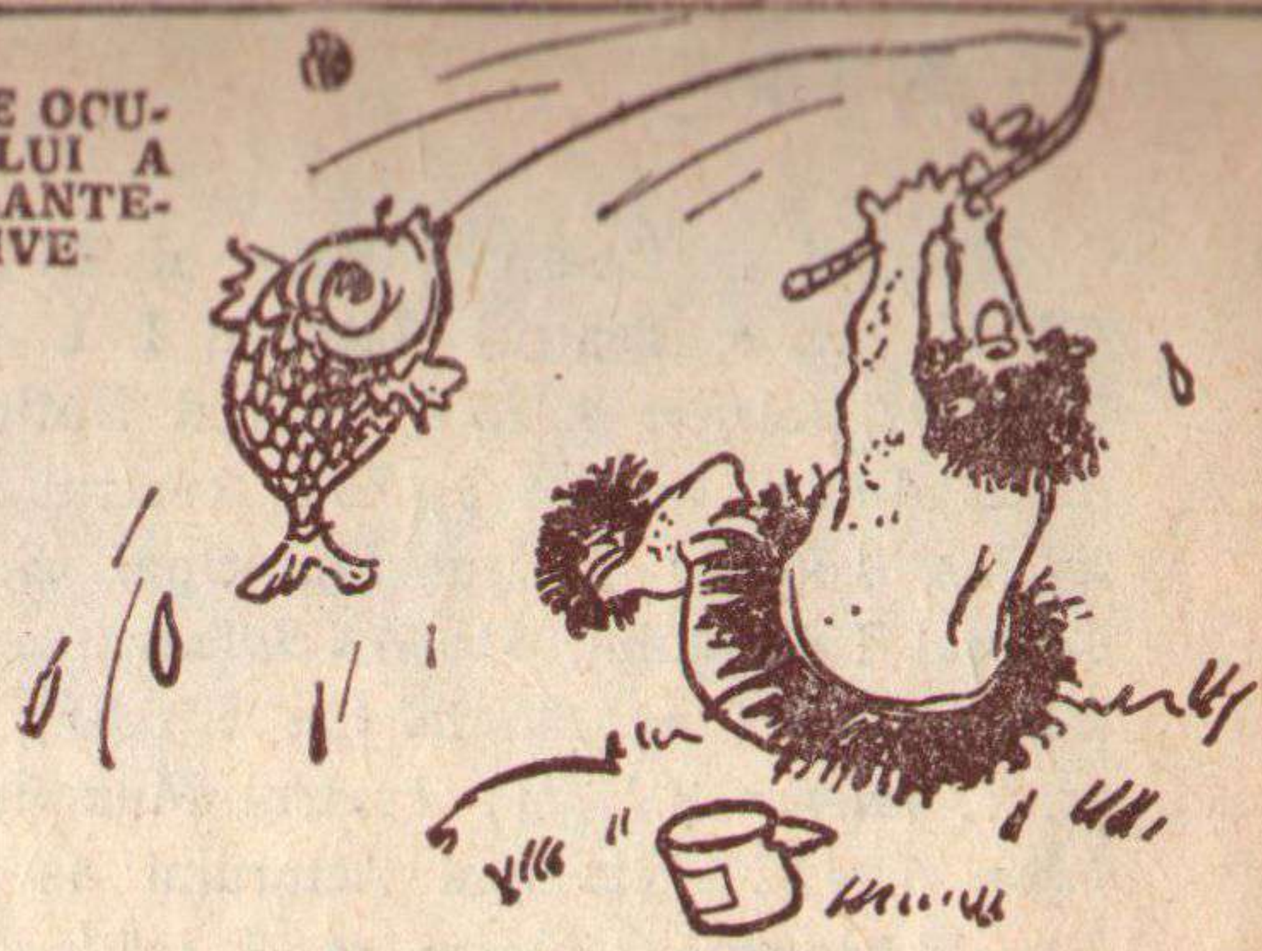

PESCUITUL A FOST DEASEMENI UNA DIN OCUPAȚIILE LUI PRINCIPALE...

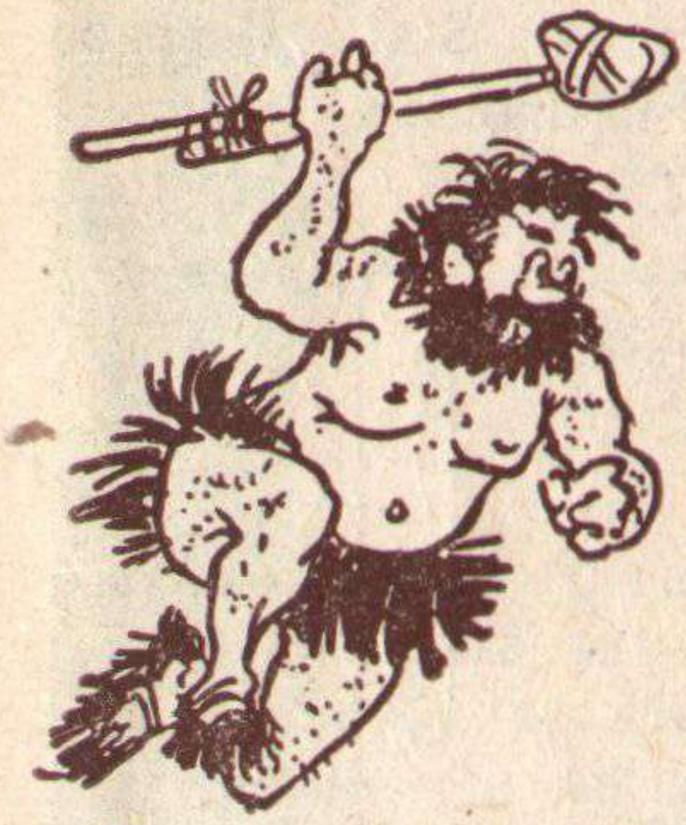

ȘI VÎNĂTOAREA...

ȘI GRIJA PENTRU UN ADĂPOST

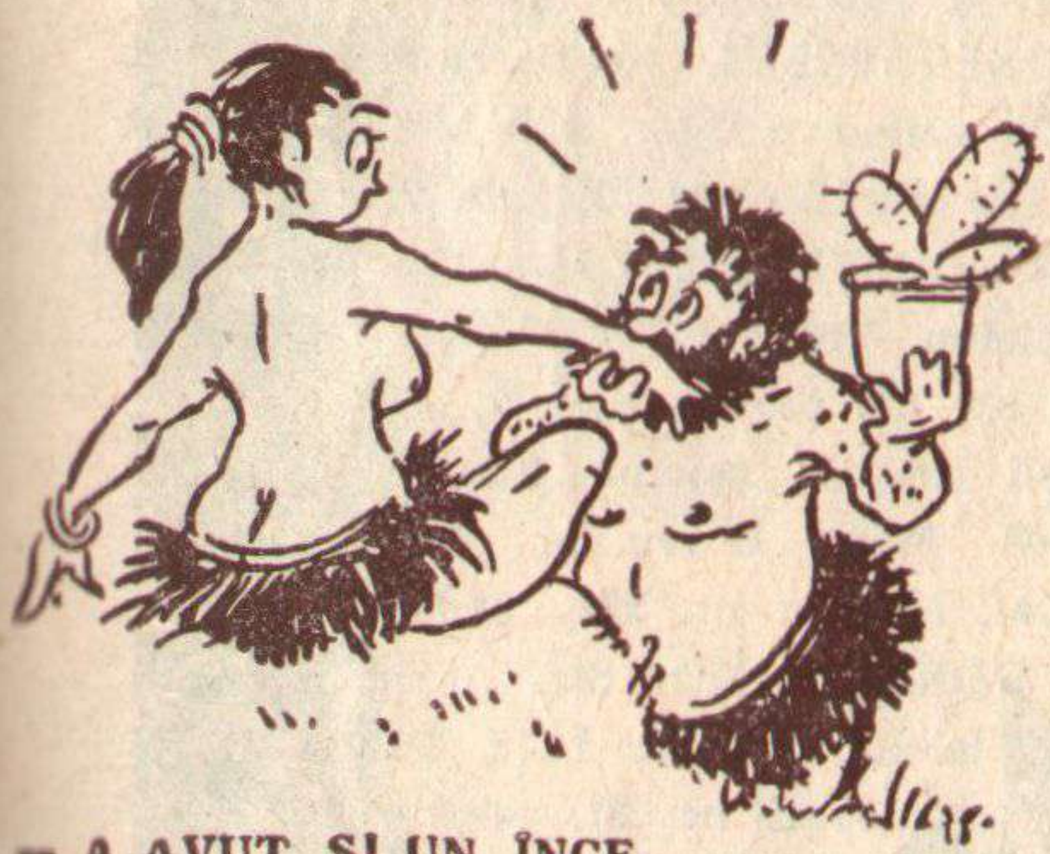

— A AVUT ȘI UN ÎNCEPUT DE VIAȚĂ SPIRITUALĂ...

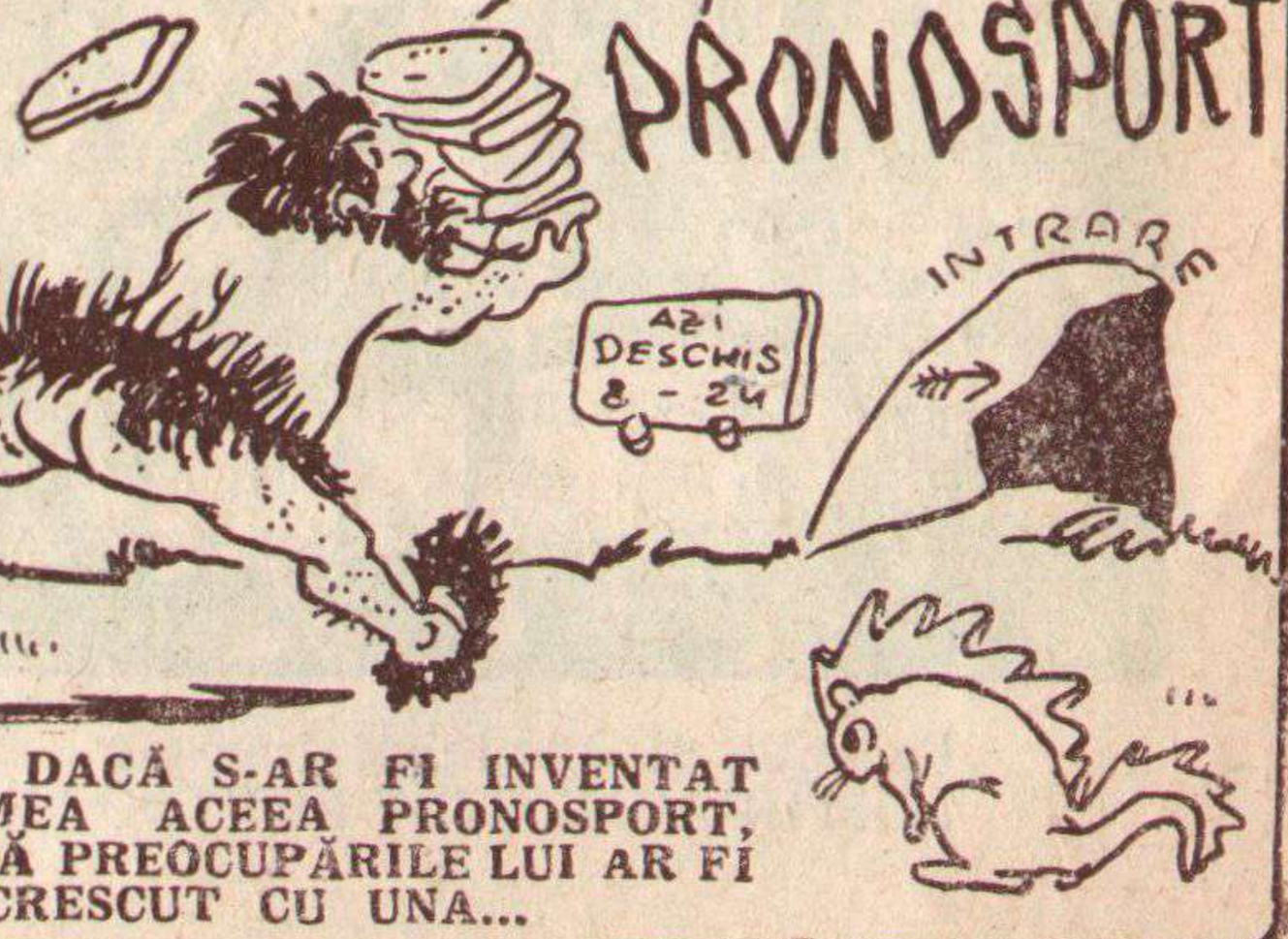

— DAR, DACĂ S-AR FI INVENTAT PE VREMEA ACEEA PRONOSPORT, PRECIS CĂ PREOCUPĂRILE LUI AR FI CRESCUT CU UNA...

TEATRE

Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R., *Bd. 6 Martie nr. 70—72, telefon 3.83.95, int. 8;* Teatrul Naţional I. L. Caragiale — *Sala Comedia, Pasajul Comedia, telefon 4.71.71;* Teatrul Naţional I. L. Caragiale — *Sala Studio, Piaţa Amzei, telefon 5.15.53;* Teatrul Municipal, *Schitu Măgureanu nr. 1, telefon 4.60.60;* Teatrul Municipal, *Sala „Sf. Sava", Str. Al. Popov 23;* Teatrul Tineretului, *Str. N. Bălcescu nr. 2, telefon 6.04.77;* Teatrul Armatei, *Bd. Magheru nr. 20, telefon 2.90.05;* Teatrul Armatei, *Cal. 13 Septembrie nr. 6, telefon 4.19.05;* Teatrul Muncitoresc C.F.R., *Şos. Giuleşti nr. 8, telefon 6.04.82;* Studioul Actorului de Film „C. Nottara", *Sala Libertatea, Str. Dobrogeanu Gherea nr. 2, telefon 5.07.44;* Teatrul de Stat de Operetă, *Splaiul Independenţei nr. 1, telefon 3.98.48;* Ansamblul de Estradă, *Sala Calea Victoriei nr. 174, telefon 4.56.61;* Filarmonica de Stat „George Enescu", *Ateneul R.P.R., telefon 6.00.60;* Studioul Filarmonicei, *Ateneul R.P.R.;* Sala Dalles, *Bd. N. Bălcescu nr. 18;* Teatrul Ţăndărică, *Academiei nr. 18—20; Sala Orfeu, telefon 3.25.19; Pasajul Comedia.*

CINEMATOGRAFE

PATRIA, Bd. Magheru 12—14, telefon 2.22.25; MAGHERU, Bd. Magheru 29, telefon 3.92.72; REPUBLICA, Bd. Magheru 2, telefon 1.03.72; FILIMON SIRBU, Str. Al. Sahia 76, telefon 2.74.50; V. ALECSANDRI, str. E. Grigorescu 24, telefon 1.81.12; BUCUREŞTI, Bd. 6 Martie nr. 4, telefon 5.61.54; I. C. Frimu, Bd. 6 Martie nr. 15, telefon 6.29.17; INFRAŢIREA INTRE POPOARE, Bd. Bucureştii Noi nr. 86, telefon 7.31.64; MAXIM GORKI, Cal. Victoriei 48, telefon 6.24.48; TIMPURI NOI, Bd. 6 Martie nr. 18, telefon 5.61.10; ELENA PAVEL, Bd. 6 Martie nr. 14, telefon 5.63.84; LUMINA, Bd. 6 Martie nr. 12, telefon 6.23.35; CENTRAL, Bd. 6 Martie nr. 2, telefon 4.12.24; VICTORIA, Bd. 6 Martie nr. 7, telefon 6.28.79; TINERETULUI, 13 Decembrie 5—7, telefon 3.49.44; AL. POPOV, Calea Griviţei nr. 137, telefon 6.26.10; 8 MARTIE, Str. Buzeşti nr. 9—11, telefon 5.62.79; GRIVIŢA, Piaţa Ilie Pintilie nr. 2, telefon 6.25.39; VASILE ROAITA, Bd. 1 Mai nr. 57, telefon 7.05.47; CULTURAL, Calea Griviţei nr. 196, telefon 7.08.58; UNIREA, Bd. 1 Mai nr. 148, telefon 7.10.21; C. DAVID, Crîngaşi nr. 42, telefon 4.22.28; AL. SAHIA, Calea Văcăreşti nr. 21, telefon 9.49.46; FLACARA, Dudeşti nr. 22; T. VLADIMIRESCU, Calea Dudeşti nr. 97, telefon 9.39.82; ARTA, Cal. Călăraşi nr. 153, telefon 9.31.86; MUNCA, Şos. Mihai Bravu nr. 221, telefon 9.50.97; CARPAŢI, Cal. Dudeşti nr. 169; MIORIŢA, Cal. Moşilor nr. 221, telefon 1 07.49; 23 AUGUST, Bd. Dimitrov nr. 118, telefon 2.32.77; DONCA SIMO, Str. Avrig nr. 1, telefon 107.60; GH. COŞBUC, Cal. Rahovei nr. 118, telefon 4.89.88; ILIE PINTILIE, Şos. Colentina nr. 84, telefon 2.88.50; POPULAR, Str. Mătăsari nr. 31, telefon 9.37.43; M. EMINESCU, Str. M. Eminescu nr. 127, telefon 1.48.36; 1 MAI, Ştefan cel Mare nr. 34, telefon 1.30.36; VOLGA, Ilie Pintilie nr. 61, telefon 1.91.26; 8 MAI, Str. Lizeanu nr. 21, telefon 2.06.88; LIBERTAŢII, Str. 11 Iunie nr. 75, telefon 5.07.37; N. BALCESCU, Cal. Rahovei nr. 151, telefon 4.57.90; OLGA BANCIC, Cal. 13 Septembrie nr. 196, telefon 6.15.14; AUREL VLAICU, Şos. Cotroceni nr. 9, telefon 6.13.04.

Redacţia şi Administraţia: Str. Elie Radu, 5 — Tel. 3.97.81
EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ŞI PUBLICAŢII

I. P. 2. — c. 3648

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMINE

Scenă din filmul pe ecran lat „Asasini fără voie".

Coperta IV: Iurie Darie (Calimacco), Dem. Savu (Fra Timoteo), Neamțu Otonel (Niccio), Angela Chioaru (Lucrezia) în comedia „Mătrăguna" de Niccolo Machiaveli.

Dintr-o eroare, în numărul 6 al publicației noastre, la legenda coperții I-a în locul numelui Tov. Lucia Roic a apărut numele Tov. Dia Panaitescu. Facem cuvenita rectificare.

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIA ARTEI

Nr. 7 DECEMBRIE 1956 LEI 2